

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 842

EEN AVONTUUR ONDER DE TOEAREGS.

20 cent

Langzamerhand ontwikkelde zich uit de stofwolk de krijgsmacht der Toaregs.

NIEUWE SERIE

Een avontuur onder de Toearegs

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

TERUG VAN EEN ONDERZOEKINGSTOCHT.

In het begin van de maand Mei op een schoone dag, stond een groepje heeren, de meesten reeds van een zekeren leeftijd, op de kade van Dover, waar over een half uur de boot van Calais zou aanleggen.

Zij voerden een levendig gesprek en het onderwerp dat zij behandelden scheen hun geheele belangstelling te hebben.

Deze heeren waren alle leden van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap, de wereldbekende instelling, waarvan de naam tot in alle werelddeelen is doorgedrongen.

Omstreeks een jaar geleden was, op kosten van dit genootschap, een expeditie uitgezonden, die slechts uit twee leden bestond en die in opdracht had een onderzoek in te stellen naar de zeden en gewoonten van de woeste bergstammen die het onherbergzame gedeelte van Marokko bewoonden.

Het was een gevaarlijke onderneming, maar niettemin waren er toch aanstonds twee leden van het genootschap bereid gevonden deze moeilijke maar eervolle taak te volbrengen.

De een heette Jozef Rob in, de andere Baldwin Crossley.

Zij waren reeds vrij lang vrienden en door het lot werd het vastgesteld dat zij beiden zouden vertrekken.

Helaas! slechts een der ondernemende, dap-

pere mannen zou van deze expeditie terugkeeren.

Baldwin Crossley was, juist een maand voordat zij weder uit het land der woeste Toearegs zouden vertrekken het slachtoffer geworden van een overval van een woeste bende.

Met den dood in het hart en nadat hij zichzelf ternauwernood had kunnen redden verliet Jozef Rob in deze noodlottige streek.

In de eerste de beste stad waar zich Europeanen bevonden, verzond hij een telegram aan het Aardrijkskundig Genootschap om het op de hoogte te stellen van de noodlottige gebeurtenis.

Tevens verzocht hij daarin de jonge weduwe van zijn vermoorden makker zoo voorzichtig mogelijk op de hoogte te brengen.

Dat werd dan ook gedaan, maar toch trof het vreeselijke nieuws de ongelukkige jonge vrouw als een knotslag.

Het duurde geruimen tijd eer zij zich kon wennen aan het denkbeeld dat zij haar echtgenoot nimmer meer zou terugzien in dit leven en alleen zou moeten achterblijven met haar twee kinderen een knaapje van vier en een meisje van twee jaar.

Over dit alles spraken de leden van het genootschap, terwijl zij op de aankomst van de boot wachtten.

Eindelijk werd er in de verte een kleine rookpluim zichtbaar, die steeds grooter werd.

Het was de pakketboot!

Twintig minuten later meerde zij aan de pier.

De loopplanken werden uitgelegd en de reizigers begaven zich van boord.

Onder deze bevond zich een krachtig gebouwd man met een eenigszins gele gelaatskleur, diepliggende oogen en borstelige zwarte wenkbrauwen.

Hij was gekleed in een sportkostuum, terwijl zijn hoofd gedekt was met een grijs geruite pet met groote klep.

Over den rechterarm droeg hij een regenmantel.

Achter hem volgde een bediende, die een zwaar handvalies droeg.

Deze man was Jozef Robin, de ontdekkingsreiziger, die zich door dezen gewaagden tocht met nieuwen roem had overladen.

Toen hij omstreeks het midden van de loopplank was aangekomen, stond hij even stil en wierp een onderzoekenden blik om zich heen.

Toen bleven zijn oogen op het groepje aardrijkskundigen rusten.

Een glimlach verhelderde zijn donker gelaat.

Haastig zette hij zijn weg voort.

Ook de heeren die hem kwamen afhalen hadden hem nu gezien.

Zij baanden zich een weg door de reizigers, tot zij den voet van de loopplank bereikt hadden.

— Welkom Robin! Welkom in het vaderland! riepen zij, terwijl eenige hunner met zakdoeken en hoeden wuifden.

Het volgende oogenblik stond de ontdekkingsreiziger in hun midden.

Van alle kanten werden hem handen toegestoken.

Iedereen wilde het eerst eenige woorden met hem wisselen.

Maar eindelijk riep er een:

— Laten wij het Robin niet zoo moeilijk maken! De auto wacht. Wij zullen onzen held naar zijn woning rijden, waar hij zich even kan verkleeden en dan voeren wij hem aanstonds in triomf naar het Clubgebouw, waar hij met ons zal aanzitten aan de feestelijke lunch, die wij te zijner eere hebben aangericht.

Even werd er nog gejuicht en toen begaf men zich in optocht naar vier gereedstaande auto's.

Maar deze konden niet weggrijden alvorens Robin eenige woorden gewisseld had met een tiental journalisten, die zich, gewapend met hun notitieboekjes en kodaks om hem heen verdrongen ten einde hem eenige vragen te stellen, niet het minst in verband met den tragischen dood

van zijn reismakker.

Robin had hen echter met eenige korte woorden afgeschud en hun beloofd dat hij hun denzelfden middag in het clubgebouw van het Aardrijkskundig Genootschap nader te woord zou staan.

Eindelijk konden de auto's weggrijden.

Men reed eerst naar de woning van Robin.

Hij was jonggezel en bewoonde in de Fleetstreet een sierlijk gemeubelde verdieping.

Zijn huishoudster, die hij een vol jaar vacantie had gegeven was dien morgen weder teruggekeerd, na de ontvangst van een telegram dat de komst van haar jongen meester berichtte.

Hier hielden de auto's stil.

Robin sprong vlug uit de zijne en ging zijn woning binnen, gevolgd door den bediende die nog steeds het zware valies droeg.

— Daar zitten zijn vondsten in, gekscheerde een van de leden.

— Hij zal ons in ieder geval heel wat te vertellen hebben.

— Het verwondert mij eigenlijk dat hij zelf heelhuids is teruggekeerd, merkte een derde op.

— Dat is zeker — als de Toearegs en de Kabylen maar half zoo wreed zijn als men hen steeds afschildert, dan mag het een wonder heeten dat zij ook hem niet vermoord hebben.

— Hij zal toch wel een lezing houden?

— Dat spreekt immers vanzelf.

— Ik bedoel een openbare voordracht.

— Wel, dat is duidelijk. Hij zal zeer veel hebben mede te deelen en dat moet hij natuurlijk in het publiek doen.

— De Albert Hall is er uitstekend geschikt voor.

— Geheel Londen zal uitloopen om hem te hooren.

Deze en dergelijke uitroepen hoorde men door elkaar.

Na ongeveer twintig minuten keerde Robin weder terug.

Hij had zich verkleed en droeg een lichtgrijze overjas over zijn rokkostuum.

De tocht werd hervat en een half uur laten hielden de auto's stil voor het fraaie gebouw waar het Aardrijkskundig Genootschap zijn zetel had.

Ook hier bevonden zich een groot aantal leden, die Jozef Robin hartelijk verwelkomden.

Daarop richtte de voorzitter, Robert Stonehead, een korte toespraak tot den ontdekkingsreiziger, waarin hij wees op de groote gevaren waaraan hij zich had bloot gesteld en op de verstrekkende gevolgen welke zijn ontdekking in de binnenlanden van Marokko ongetwijfeld voor de kennis van dat land zouden hebben.

Deze onderneming zal zonder twijfel den roem

van den heldhaftigen aardrijkskundige nog vermeerderen.

Nadat Robert Stonehead zijn rede beëindigd had, wendde hij zich tot een der heeren die een weinig ter zijde had gestaan en hernam toen:

— Sta mij toe u ten slotte voor te stellen aan een onzer nieuwe eereleden, Lord William Aberdeen, die zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt jegens het genootschap door het een deel zijner kostbare verzameling op etnografisch gebied te schenken.

De beide mannen deden een paar stappen naar elkander toe en reikten elkaar de hand.

— Het verheugt mij zeer, kennis met u te mogen maken, mijnheer Robin, zeide Lord Aberdeen, de vice-voorzitter van de wereldberoemde Windsor Club, met zijn diepe klankvolle stem. Ik zelf heb geruimen tijd in Marokko gereisd en wel in een allesbehalve veilig gedeelte, en ik weet dus aan welke groote gevaren gij u hebt blootgesteld ten einde de wetenschap te kunnen verrijken met de vruchten uwer ontdekking.

— Gij hebt in Marokko gereisd, Mylord? vroeg Robin, terwijl hij Lord Aberdeen een onderzoekenden blik toewierp. Toch zeker niet alleen?

— Neen, met mijn medewerker en vriend, Charles Brand, met wien ik u spoedig in kennis hoop te brengen. Hij is een buitengewoon groot liefhebber van reizen.

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, Mylord.

Nadat er nog eenige plichtplegingen gewisseld waren en Robin een aantal journalisten had ontvangen, begaf men zich naar de groote feestzaal, waar een weelderige lunch was aangericht.

Spoedig waren allen gezeten,

Het spreekt vanzelf dat allen zeer begeerig waren nadere bijzonderheden te vernemen aangaande de reis van den jongen ontdekkingsreiziger.

Alle daar aanwezigen waren zeer bekwame aardrijkskundigen en de meesten hunner stelden groot belang in alles wat het nog niet geheel onderzochte deel van Afrika betreft.

Ieder hunner had zijn specialiteiten.

De een had reeds in den Congo gereisd, een tweede kende de Kaapkolonie even goed en misschien nog beter dan zijn eigen stad, een derde was meer thuis in Tripolis terwijl een vierde meer speciaal Algerie tot het gebied van zijn onderzoekingen had gemaakt.

Maar de jonge ontdekkingsreiziger scheen nog weinig geneigd te zijn aan dezen feestmaaltijd uit te weiden over de bijzonderheden van een reis waarvan zijn metgezel niet was teruggekeerd.

Het was duidelijk dat hij nog zeer onder den indruk was van den moord, die op zijn makker was gepleegd.

Maar sommigen der gasten hielden aan.

Zij wilden weten op welke wijze de ongelukkige Baldwin Crossley den dood gevonden had.

In het telegram hetwelk Robin een maand te voren gezonden had had hij uit den aard der zaak slechts weinig bijzonderheden kunnen melden.

Voor het zenden van een uitvoerigen brief had hij geen gelegenheid gevonden, daar al zijn tijd in beslag was genomen door de toebereidselen van zijn vertrek.

Maar toch begreep de jonge ontdekkingsreiziger dat zijn smart hem niet mocht weerhouden iets nader mede te deelen omtrent den dood van zijn metgezel.

Hij wreef zich eenige keeren over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen en begon toen:

— Het was in de streek Taghadjit, ten Noorden van het Timgegebergte gelegen. Men had mij gewaarschuwde dat zich daar in de buurt eenige leden van een bergstam vertoond hadden, die er niet thuis behoorden en blijkbaar op roof en plundering uitwaren. Hadden wij maar naar die waarschuwing geluisterd!

Robin bedekte zich een oogenblik de oogen met de handen en vervolgde toen

— Wij hadden ons kamp dicht bij een der uitloopers van het gebergte opgeslagen, om beschut te zijn tegen den Samoem, den vreeslijken woestijnwind die overal in die streken zeer veelvuldig voorkomt. Wij waren tot het uiterste punt van onzen tocht genaderd en zouden reeds den volgenden dag in snelle dagmarschen weder naar de meer beschaafde streken terugkeeren. Helaas — ik zou het slechts alleen zijn, die den terugweg aanvaardde.

Hij wachtte weer even, terwijl een smartelijke uitdrukking op zijn gelaat verscheen en ging toen voort:

— Gij weet natuurlijk dat ik een bediende had medegenomen een stoutmoedig man, Sutton geheeten. Wij waren dus met ons drieën. Voor wij ons ter ruste zouden begeven kwam ik op het noodlottig denkbeeld Sutton uit te zenden naar een naburigen bevrienden stam, teneinde daar onzen voorraad verzuurde melk te gaan aanvullen. Hij nam een der zakken van geitenvel, zadelde zijn paard en galoppeerde weg. Nauwelijks was de klank van de hoefslagen in het rulle zand niet meer hoorbaar of wij werden beslopen door een bende van zes man, die aan hun kleeding aanstonds kenbaar waren als een der beruchtste Toearegstammen. Het onderste gedeelte van hun gelaat was geheel

bedekt door een zwarten doek en de kap van hun zwarte mantels was ver over hun hoofd getrokken, zoodat er van hun gelaat bijna niets anders te zien was dan hun wreedfonkelende oogen. Met een gehuil als van bloeddorstige tijgers wierpen zij zich op ons. Wij verweerden ons zoo goed wij konden maar ik zag wel in dat wij spoedig het onderspit zouden delven. Eensklaps hoorde ik in de verte hoefgetrappel! Het was een kleine afdeeling Arabieren die blijkbaar op het woest geschreeuw waren afgekomen. Gij weet dat zij en de Toearegs doodsvijanden zijn. De Arabieren hebben steeds zeer veel te lijden van de aanvallen dezer zeeschuimers der woestijn. Onze aanvallers namen de vlucht — maar niet voordat een hunner zijn krommen dolk tot aan het gevest in de borst van mijn ongelukkigen vriend had gestoken. Ik bezwijmde half van ontzetting! Toen ik weder tot mij zelf kwam, was ook de troep Arabieren verdwenen — waarschijnlijk waren zij tot de achtervolging van de Toearegs overgegaan. Een kwartier later keerde Sutton weder terug. Gij kunt nu begrijpen hoe ontzet hij was over de verwarring in onze tent, en toen hij het lijk van den armen Crossley vond. Ik wilde geen oogenblik langer op deze vervloekte plek blijven. Wij begroeven mijn makker zoo diep mogelijk onder het zand en braken aanstonds onze tent af, teneinde den nacht door te brengen onder de hoede van de bevriende Arabieren. Reeds den volgenden dag begonnen

wij de reis naar Asiu, om van daar de meer beschaafde streken van Algerie te bereiken. Daarvoor hadden wij ruim drie weken noodig. Te Algiers schepte ik mij met Sutton in. En dat is mijn verhaal!

Alle leden hadden met de grootste aandacht geluisterd.

Toen Robin met zijn verhaal gereed was, liet zich opnieuw de donkere stem van Lord Aberdeen hooren, die zeide:

— Het is vreeselijk voor de jonge weduwe van Baldwin Crossley, maar in ieder geval is hij gevallen voor een schoone zaak! Te sterven voor de vorderingen van de wetenschap — het verkrijgen van steeds meer kennis met den dood te bekoopen, dat is het schoonste wat ik ken!

— Zoo denk ik er ook over, Mylord! liet nu Robert Stonehead zich hooren terwijl hij een ernstigen blik om zich heen wierp.

Toen wendde hij zich tot Robin en vervolgde:

— Mijn waarde Robin, gij moogt u niet te zeer laten beheerschen door de herinnering aan dit voorval. Vele ontdekkingsreizigers zijn voor hem gevallen, en nog velen zullen het na hem doen! Denk slechts aan den vreeselijken dood van een Cook, een Tassman, en andere wereldberoemde ontdekkingsreizigers!

— Dat is waar! riep een der leden uit. Zij vielen onder de slagen van bloeddorstige inboorlingen, maar hun geest zal onsterfelijk onder ons voortleven!

HOOFDSTUK II.

MEVROUW CROSSLEY.

Er waren bijna drie maanden verlopen sedert Jozef Robin naar Londen was teruggekeerd.

Een paar weken nadat hij was teruggekomen hield hij een lezing over zijn reis in de Albert Hall welke een zeer talrijk en uitgelezen publiek trok en waarin hij eenige nieuwe ontdekkingen vermeldde die zijn naam als natuurvorscher voor goed vestigden, ja hem zelfs een wereldreputatie verschaften!

Hij werd tot eere lid van de Fransche Société de Géographie benoemd en zelfs bood de Universiteit te Leningrad hem een leerstoel in de Aardrijkskunde aan, welke buitengewone onderscheiding hij tot veler verbazing van de hand wees.

Maar niet alleen te Londen, ook in vele andere Engelsche steden hield Robin lezingen over zijn reis die hem veel gewin en eer opbrachten.

Zijn naam werd herhaaldelijk genoemd, zoo-

wel in de vakbladen als in de gewone pers.

De Koning had hem de groote eer aangedaan, hem in particuliere audientie te ontvangen.

Eenige zijner ontdekkingen werden van zoo'n groote beteekenis geacht — zoo had hij onder andere in een vrij gemakkelijk te bereiken streek uitgestrekte goudhoudende terreinen ontdekt — dat men er over dacht hem aan Zijne Majesteit als Pair voor te dragen.

Maar terwijl Jozef Robin aldus de rechtmatige vruchten van zijn stoutmoedige daden plukte ging de beklagenswaardige weduwe van Baldwin Crossley eenzaam haren weg.

Slechts haar beide kinderen zouden haar voortaan vergezellen op den tocht door het leven.

Wel was zij zeer rijk, maar wat hielp haar deze rijkdom, nu zij dien niet kon deelen met den man dien zij zoo innig had lief gehad en ver-eerd?

Men zag haar nog slechts weinig in gezelschap ofschoon hare vrienden alles in het werk stelden om haar op te monteren.

Onder deze bevond zich ook Lord William Aberdeen.

Hij had Baldwin Crossley goed gekend, hij had hem hoog geschat als een edelmoedig en dapper man, en het bericht van zijn dood had hem ten diepste getroffen.

Juist over haar spraken Lord Aberdeen en zijn jonge vriend Charles Brand, toen zij op een snikheeten avond van Augustus op het terras zaten dat was uitgebouwd boven de eetzaal van de schoone villa welke de vice-voorzitter van de Windsor Club aan de Cromwellstreet bewoonde, en waarvan men een heerlijk uitzicht had over het uitgestrekte park dat zich achter de villa bevond.

— Heb je mevrouw Crossley vandaag nog bezocht? vroeg Charles.

— Neen, vandaag niet! Mijn zaken hielden mij te druk bezig!

— Mag men vragen welke zaken dat waren?

— O, zeker!

Lord Aberdeen liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister en antwoordde toen:

— De zaken die ik heden verrichtte waren niet die van Lord William Aberdeen, maar van John Raffles!

Charles Brand glimlachte.

— Heb je een nieuwe onderneming op het oog?

— O, het heeft niet veel te beduiden, hernam John Raffles.

Hij blics de asch van zijn sigaret en vervolgde toen onverschillig:

— Er is hier een schatrijke Amerikaan aangekomen, en ik heb wel lust eens na te gaan of hij werkelijk zoo rijk is als men zegt! Maar alles is niet voor elkaar en ik denk zeker morgen mevrouw Crossley te bezoeken!

— Zij schijnt haar man maar niet te kunnen vergeten!

— Merkwaardig! hernam Raffles en zijn stem had een snijdenden klank verkregen. Zeer merkwaardig. En toch is het reeds vijftien maanden geleden dat hij haar verliet.

Charles schudde afkeurend het hoofd.

— Zoo iets mag je niet zeggen als het haar betreft! Zij is een edele vrouw, en zij lijdt vreeselijk!

De beide vrienden zwegen even.

Raffles was opgestaan en liep met zachte bijna onhoorbare schreden over het marmer van het terras.

Toen bleef hij voor Charles stilstaan en zeide op gedempten toon:

— Misschien is het dan maar beter dat wij

er niet te vaak heengaan. De smart is egoïstisch, en kan geen vreemden dulden.

— Zij beschouwt je niet als een vreemde, Edward, dat weet je wel, hernam Charles kalm. Hoewel je ook vroeger het haar zeker niet lastig maakte met je bezoeken zoo rekent zij je toch onder de beste vrienden van haar man — en van haar zelf!

De jonge man hield even op om aanstonds te vervolgen:

— Die arme kinderen! Zij hielden zoo van hun vader! Weet je dat zij een van de kamers van het huis tot een soort museum heeft ingericht, waar alles is bijeengebracht wat haar man in den loop zijner ontdekkingsstochten heeft verzameld? Daar heeft zij ook zijn lessenaar en zijn schrijftafel laten heenbrengen, en de kransen die hij bij verschillende gelegenheden gekregen heeft!

— Heeft zij familie? vroeg Raffles. Ik meen — bloedverwanten die haar zóó na staan, dat zij voor de jonge vrouw willen zorgen?

— Dat geloot ik haast niet! antwoordde Charles. Je weet natuurlijk even goed als ik, dat zij een broer heeft, maar die woont sedert jaren in Californië en is zelf getrouwd. Maar waartoe zou zij ook die zorg behoeven? Zij is buitengewoon rijk!

— Dat is zoo, maar die kleine kinderen kunnen toch niet zonder toezicht blijven!

De vrienden bleven zoo nog eenigen tijd doorpraten,

Maar ten slotte verliet Raffles het terras, om, zooals hij het noemde, zijn „plan de campagne” te gaan opmaken.

Charles kreeg hem dien dag weinig meer te zien.

De zaak van den schatrijken Amerikaan scheen dus toch niet zoo gemakkelijk te marcheeren als Raffles eerst gedacht had!

Het was dinertijd toen Raffles weer boven water kwam.

Des avonds begaven de beide vrienden zich naar het Hippodroomtheater, ten einde daar, een variétévoorstelling bij te wonen.

Raffles verklaarde dat hij een weinig afleiding noodig had na zulk een inspannenden arbeid.

— Maar is nu je veldtochtplan tenminste gereed? vroeg Charles hem zachtjes in de pauze.

Raffles knikte.

— Tot in de puntjes! zeide hij glimlachend. Mijn Amerikaan zit in het net en als er niets tusschen beiden komt dan zal hij waarschijnlijk niet zoo rijk naar zijn dollarland terugkeeren als hij er uit vertrokken is.

De naaste toekomst zal bewijzen, dat Raffles gelijk had deze restrictie te maken.

Want er kwam inderdaad iets tusschen

beiden....

Den volgenden middag begaven Raffles en Charles zich naar de woning van mevrouw Crossley.

Sedert eenige weken ontving de weduwe van den zoo noodlottig om het leven gekomen ontdekkingsreiziger weder vrij geregeld bezoek.

Het was neden haar gewone ontvangdag.

In het sierlijke boudoir van mevrouw Crossley bevonden zich echter alleen eenige zeer goede vrienden van haar man en van haar zelf.

Het waren er hoogstens een tiental.

Onder hen bevond zich ook Jozef Robin, die nog steeds zeer onder den indruk was van den noodlottigen dood van zijn reismakker.

Hij had er zelfs over gesproken een straf-expeditie naar Marokko op touw te zetten en bloedige wraak te nemen op de Toearegs.

Zijn vrienden die een of andere politieke functie bekleedden, hadden hem dit echter met een vagen glimlach ontraden.

Het was wel duidelijk, dat die goede Robin niets van de politiek afwist.

Hij moest toch wel zeer naïef zijn, om te denken, dat de Engelsche regeering een straf-expeditie op touw zou kunnen zetten naar een Fransch protectoraat.

Als Downingstreet dit werkelijk deed, dan zou er immers aanstonds een zeer ernstig internationaal conflict ontstaan, waarvan de gevolgen niet waren te overzien.

Ten slotte zag Robin dit ook in, maar hij deed slechts met leedwezen afstand van dit plan.

De jonge ontdekkingsreiziger scheen intusschen alles in het werk te stellen, om de weduwe van zijn vermoorden vriend zooveel mogelijk op te beuren.

Hij bezocht haar vaak, bracht kleine geschenken mede voor de kinderen en had mevrouw Crossley zelfs trachten over te halen naar een schouwburg te gaan.

Tervergeefs evenwel!

De weduwe van den ontdekkingsreiziger kon en wilde zich nog niet in het openbaar vertoonen.

Daarvoor was haar smart over het geleden verlies te groot.

Raffles was aanstonds op de bevallige vrouw met haar bleek gelaat togetreden en had haar hand gekust.

Aanstonds sprongen de beide kinderen die zich in het vertrek bevonden juichend tegen hem op.

Raffles tilde hen beurtelings glimlachend in zijn sterke armen op.

Charles keek met een glimlach op zijn lippen toe.

Hij wist hoezeer alle kinderen, groot of klein van zijn vriend hielden.

En toch deed Raffles nooit de minste moeite hun genegenheid te winnen.

Zij voelden zich als het ware door een natuurlijke aandrift tot hem aangetrokken.

Raffles zette de kleintjes weder op den grond en wendde zich toen tot mevrouw Crossley.

Hij haalde een klein pakje uit zijn binnenzak en overhandigde het haar.

— Ziehier de gedichten van Milton, mevrouw, waarom gij mij onlangs gevraagd hebt, zeide hij. Ik ben zeker dat deze poëzie van den schrijver van „Het verloren paradijs” u veel vreugde zal verschaffen. Zij zal u sterker maken!

Hij wierp haar een ernstigen blik toe, nam op haar uitnoodigend gebaar naast haar op de sofa plaats en begon een gesprek met haar.

Jozef Robin, die tot dusverre in haar nabijheid was geweest, trok zich bescheiden terug.

Hij kreeg Charles in het oog en ging naar hem toe.

— Lord Aberdeen is wel te benijden, mijnheer Brand, zeide hij, met iets van spijt in zijn stem.

— Hoe zoo? vroeg Charles verbaasd.

— Wel, hij schijnt een zeer goed vriend van mevrouw Crossley te zijn.

— Zijt gij dat dan niet? ging Charles voort.

— Ongetwijfeld! Dat hoop ik ten minste. Maar toch niet in die mate als ik het wel wenschte!

Charles wierp den ontdekkingsreiziger een half vragenden blik toe.

Robins gelaat had een strakke uitdrukking gekregen, en zijn donkere oogen blikten van onder de borstelige wenkbrauwen uit naar de sofa, waar mevrouw Crossley nog steeds haar gesprek voortzette, waaraan nu ook anderen deelnamen.

Charles verwondering nam toe.

Een blik op het gelaat van Jozef Robin had hem een geheim onthuld dat misschien nog niet bekend mocht worden; de gevoelens van den jongen natuurvorscher voor de weduwe van zijn vriend waren blijkbaar van meer dan vriendschappelijken aard!

Toevallig hief Raffles op dit oogenblik het hoofd op en keek in hun richting.

Misschien zag ook hij iets op het gelaat van Jozef Robin, dat hem ongewoon voorkwam, want hij trok even de wenkbrauwen op, terwijl er een glimlach om zijn kippen kwam spelen.

Men sprak over het aanstaande seizoen, de jacht en het huwelijk van een der hofdames van Hare Majesteit de Koningin met een jongeman, die in rang vrij ver beneden haar stond, een omstandigheid, die aan eenige aanwezige

dames uitroepen van oprechte verontwaardiging ontlokten.

Maar mevrouw Crossley zeide met haar matte, rustige stem:

— Als zij hem lief heeft dan moet zij hem huwen. Wat doet het verschil van stand er toe!

— Dat ben ik volkomen met u eens, mevrouw, merkte Raffles op. De ware liefde heeft met geld niets uit te staan want zij zetelt in het hart, en het hart is geen geldbuidel.

Daar niet iedereen het hiermede eens was, ontspoon zich een levendig gesprek waarin iedereen zijn meening nader wilde toelichten.

Het was bijna vijf uur toen Raffles en Charles afscheid namen, maar niet dan nadat Lord Aberdeen aan de jonge weduwe had moeten beloven spoedig weder terug te komen.

Op hetzelfde oogenblik ging ook Jozef Robin heen.

En bij het afscheid nemen kwam het Charles voor, dat de ontdekkingsreiziger de hand van de vrouw des huizes wel iets langer vasthield dan strikt noodzakelijk was.

Hij maakte van deze ontdekking melding tegenover Raffles, toen zij in de groote blauwe

auto naar huis reden.

De Groote Onbekende haalde er de schouders over op.

— Ik kan er geen kwaad inzien! zeide hij. Het is waar dat hij wel heel spoedig zijn mijnen graaft, maar ontdekkingsreizigers zijn gewoonlijk stoutmoedige mannen, en van doortastenden aard. Als hij haar werkelijk lief heeft waarom zou zij dan niet trachten opnieuw het geluk te hervinden. Ik zou bijna zeggen dat zij dat aan haar kinderen verplicht is! Maar ik beken, dat ik het veel liever zou zien, als zij althans den rouwtijd aan haar man wijdde!

— Daar behoef je niet aan te twijfelen, riep Charles uit want ik heb goed acht op hen beiden geslagen, en ik geloof, dat onze vriend Robin heel wat moeite zal hebben om de vesting te veroveren!

— Dat zou mij niets verwonderen, hernam Raffles. Zij had haar echtgenoot innig lief, en als ik haar goed ken, dan zal zij niet zoo spoedig zijn aandenken zoo geheel en al uit haar geheugen wegwischen, dat zij reeds nu de hand aan een ander zou reiken — ook als is die ander een der beste vrienden van haar man geweest.

HOOFDSTUK III.

EEN VREESELIJKE ONTDEKKING.

Weder waren een paar maanden verlopen.

Het was nu een half jaar geleden sedert Jozef Robin met het noodlottig bericht van den dood van zijn vriend naar Londen terugkeerde.

Zijn bezoeken bij mevrouw Crossley werden steeds talrijker.

En het duurde niet lang of het was voor haar omgeving duidelijk, dat Jozef Robin haar tot zijn vrouw wenschte te maken.

Hij zelf was verre van rijk, maar hij bekleedde een eervolle positie en zijn naam was met wetenschappelijken roem bedekt na zijn kostbare ontdekkingen in het achterland van Marokko.

Hij meende het dus te kunnen wagen zijn oogen op te slaan naar de rijke en bevallige weduwe van zijn vriend.

En langzamerhand scheen in Helen Crossley het besef te groeien dat zij alleen niet in staat zou zijn over haar kinderen te waken.

Zij gevoelde zeer goed, dat de kleinen, met hun levendigen en vurigen aard, op het punt stonden haar de stille steeds in smartelijk gepeins verzonken moeder te ontgroeien.

Zij gevoelde dat een sterke hand noodig zou zijn om de beide wildebrassen in toom te houden en hun tot menschen te vormen.

Haar smart om haar echtgenoot, die was heengegaan was nog niet verminderd, maar het leven begon zijn eischen te doen gelden.

Langzamerhand vertoonde zij zich weder buitenshuis en over een week zou zij zich naar de lezing begeven, welke Jozef Robin over zijn reis door Marokko zou houden.

Het had geruimen tijd geduurd eer hij zijn materiaal behoorlijk verzameld en geschikt had, eer de meer dan honderd fotografische platen waren ontwikkeld en eer daarvan de lantaarnplaatjes waren vervaardigd, die bij zijn lezing zouden worden geprojecteerd.

Bovendien had hij in dien tijd nog een anderen korten onderzoekstocht naar IJsland ondernomen.

Het was op een bitter kouden Novemberdag, in de tweede helft van de maand, toen een auto stilhield voor het huis van Jozef Robin.

Daaruit stapte een viertal heeren die aanschelden en even later werden binnengelaten.

Het waren vier medewerkers aan groote bladen, die den jongen ontdekkingsreiziger nog eenige vragen kwamen stellen in verband met zijn aanstaande lezing en zijn toekomstplannen.

Hoogstens tien minuten nadat zij waren

binnengegaan, stond een tweede auto voor het huis stil.

Het was de groote, blauwgelakte limousine van Lord William Aberdeen.

Raffles had in den laatsten tijd met een opmerkzaam oog de pogingen van Robin gadeslagen om het hart van de jonge weduwe voor zich te winnen en hij achtte het aan zichzelf verplicht als langjarige vriend van Helen Crossley eens ernstig met Robin te praten.

De familie van de jonge weduwe, voor zoover zij die te Londen bezat, scheen zich weinig van haar aan te trekken en hij vond het dus niet meer dan natuurlijk dat hij een wakend oogje op haar hield en voor haar belangen opkwam.

Henderson de chauffeur van zijn lordschap, schelde aan, en overhandigde de huishoudster die zelf de deur opende het kaartje van zijn meester.

De oude dame trok een bedenkelijk gezicht.

— Is mijnheer niet thuis? vroeg Henderson.

— Dat wel — maar mijnheer Robin heeft bezoek.

Henderson bleef besluiteloos voor de deur staan

Maar reeds kwam Raffles toelopen.

— Wat is er? vroeg hij. Is mijnheer Robin er soms niet?

— Zeker, mylord antwoordde de huishoudster. Ik zeide echter reeds aan uwen chauffeur, dat mijnheer bezoek heeft.

— Van ernstigen aard?

— Dat denk ik haast wel, mylord — die heeren waren journalisten.

— O dan zal ik niet storen! riep Raffles lachend uit. Er zullen wel geen staatsgeheimen verhandeld worden. Ik kan wel bij het gesprek tegenwoordig zijn. Het komt immers nog vanavond in alle bladen te staan.

Hij wendde zich tot den chauffeur en vervolgde.

— Je kunt wel naar huis gaan. Henderson. Ik weet niet hoe lang het zal duren!

Henderson tikte aan zijn pet en het volgende oogenblik reed de auto weg.

De huishoudster, hoewel een weinig in haar wiek geschoten, ging Raffles voor ten einde hem aan te dienen.

— Kom binnen, mylord, wat ik u verzoeken mag riep Jozef Robin uit, die inderdaad met de vier reporters in een druk gesprek was gewikkeld. Ik zou u voor geen geld ter wereld willen laten wachten! Wij behandelen geen geheimen en gij moogt mij gerust mijn wijsheid hooren uitkramen. Neem zoolang een paar tijdschriften, gij zult er op mijn schrijftafel voldoende vinden.

Onder het spreken waren de beide heeren het

vertrek verder ingegaan.

De vier journalisten verhieven zich van hun stoelen en maakten een diepe buiging voor Lord William Aberdeen, dien zij allen van uiterlijk zeer goed kenden.

— Ik wil de heeren volstrekt niet ophouden! zeide Raffles glimlachend. Doe wat ik u bidden mag alsot ik er niet was. Een interview behoort toch al niet tot de aangename zaken en men behoort het zoo spoedig mogelijk te beëindigen!

De vier reporters namen weer plaats en Robin voegde zich weder bij hen.

— Waar waren wij ook weder gebleven? riep hij uit. Juist! ik ben er al! Ik sprak over sommige eigenaardige huwelijksgebruiken bij de Kabylen. Gij moet dan weten mijne heeren....

En Robin begon met te vertellen

Raffles was intusschen naar de schrijftafel gedrenteld die op tamelijk grooten afstand van het groepje pratende heeren stond, die zich verzameld hadden om een groote electriche staanlamp.

Hij ontstak de kleine leeslamp die op het bureau geplaatst was, trok haar wat naar zich toe en nam een geïllustreerd blad ter hand.

Maar tamelijk spoedig begon de lectuur daarvan hem te vervelen.

Hij wierp het neder, stond op, drentelde naar den schoorsteenmantel en koos een goede sigaar uit een fijn kistje van sandelhout dat daar stond.

Daarop keerde hij weder naar het schrijfbureau terug om daar een lucifer te nemen.

Hij stak de sigaar aan en draaide zich toen om teneinde een fraaie verzameling Afrikaansche wapens te beschouwen, lanssen, dolken, assagaaien schilden uit buffelhuid, die tegen den wand waren opgehangen.

Daarbij leunde hij wat achterover, en steunde met beide handpalmen tegen den rand van het blad van de schrijftafel terwijl hij het eene been over het andere kruiste.

Maar terwijl zijn handen op die wijze steun zochten tegen den rand van het tafelblad, voelde hij plotseling iets met een zachten stoot tegen den vinger van zijn rechterhand drukken.

Onwillekeurig trok hij die hand een weinig terug....

Met een zacht geruisch schoof een geheime, ondiepe lade, onder het tafelblad uit!

Waarschijnlijk had Raffles geheel onbewust en door een toeval zijn vinger gedrukt op den knop die zich onder het tafelblad bevond, waardoor de geheime lade was opengesloten.

Raffles wierp een blik in de richting van het pratende groepje heeren.

Blijkbaar had geen hunner iets van het zachte geluid van de openschuivende lade

gehoord.

Reeds wilde Raffles den mond openen om Robin te waarschuwen dat hij bij ongeluk de lade had doen opengaan, toen een plotselinge inval, een zekere nieuwsgierigheid hem daarvan terughield.

Het licht van de electriche leeslamp viel over den tafelrand schuin in de geopende lade.

Raffles wendde er langzaam den blik heen.

Toen hij dit gedaan had, moest hij zich op de lippen bijten teneinde een kreet te weerhouden, die hem wilde ontglippen.

In de lade lag een klein, eenvoudig in zwart zeildoek gebonden boekje.

Op den omslag was een groot wit etiket geplakt.

En op dit witte papiertje stond met duidelijke letters geschreven: „Aanteekeningen omtrent mijn ontdekkingen in de goudhoudende streek in Toeareg.”

Raffles kende die hand zeer goed.

Het was de hand van Baldwin Crossley.

Raffles was over de ontdekking zoo ontzet — zij opende hem plotseling zulke vreeselijke mogelijkheden, dat hij moeite had zijn kalmte te bewaren.

Maar toch slaagde hij hierin na enkele seconden.

Robin en de journalisten hadden blijkbaar in het geheel niets gemerkt.

Zachtjes schoof Raffles de lade dicht, na zich nogmaals overtuigd te hebben dat hij zich niet vergiste.

Met een zacht klikkend geluid nam de lade haar vorigen stand weder in.

Raffles ging weder voor de schrijftafel zitten en nam opnieuw een tijdschrift ter hand.

Het was hem echter onmogelijk te lezen.

Hij kon zijn aandacht niet bij zijn onderwerp bepalen.

Duizenden gedachten bestormden hem.

Hoe kwam het dagboek van Baldwin Crossley in deze lade?

Waarom had Robin het niet onmiddellijk afgegeven aan de weduwe van zijn vermoorden vriend?

Waarom had hij het niet aanstonds gepubliceerd zooals hij aan de nagedachtenis van zijn reismakker verplicht was geweest?

Al deze vragen drongen zich aan Raffles op.

Maar een antwoord wist hij er niet op!

Over het blad heen wierp hij een blik op het gelaat van Jozef Robin.

Hij had zich blijkbaar ogewonden, want er lag een roode gloed over zijn wangen.

Hij sprak met drukke gebaren en luide, harde stem.

Onwillekeurig luisterde Raffles toe.

— Zooals ik dus zeide, hoorde hij Robin zeggen. ben ik wel degelijk voornemens de Engelsche Regeering voor te stellen al het mogelijke te doen om daarginds een concessie te krijgen! Ik weet wel dat het moeilijk zal gaan maar wij moeten ons laten gelden! Gij begrijpt wel dat ik mijn ontdekking niet renteloos wil laten! De Regeering zal er mij goed voor moeten betalen!

Raffles wilde opstaan en zich in het gesprek mengen.

Maar weder wist hij zich te beheerschen.

Hij wilde zich niet belachelijk maken.

Mogelijk had de vreeselijke verdenking, die hem zoeven bekreop, niet de minste reden van bestaan.

Wilde hij haar uiten, dan moest hij daartoe betere bewijzen kunnen aanvoeren!

En aanstonds nam Raffles zich voor naar die bewijzen te zoeken.

Hij wierp het blad weg, stond op en liep op het groepje toe.

Zijn stem klonk vriendelijk en joviaal toen hij zeide:

— Neem mij niet kwalijk dat ik u in de rede val, mijn waarde Robin, maar ik zie wel dat een interview een langdurige geschiedenis is en het is al later dan ik dacht. Ik kwam slechts een praatje met je maken, en wij kunnen onze schade vanavond in de Windsor Club wel inhalen.

De jonge ontdekkingsreiziger stond op.

Zijn gelaat drukte werkelijk teleurstelling uit.

Hij reikte Raffles de hand en zeide

— Het doet mij waarlijk leed, Mylord, maar ik begrijp wel dat ik u niet mag weerhouden! En ik kan deze heeren ook moeilijk wegzenden, want gij weet wel hoezeer wij geleerden en onderzoekers tegenwoordig de pers van noode hebben.

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd, om alleen door Raffles te worden verstaan.

Onder het spreken had hij hem tot de deur begeleid.

Daar drukte hij Raffles nogmaals de hand.

De Groote Onbekende maakte een stomme buiging voor de vier journalisten, die waren opgestaan, en had even later het vertrek verlaten.

In gedachten verzonken, en nu en dan stilstaande, liep hij de trap af.

Voor de deur van het huis bleef hij een oogeblik staan.

Hij schudde het hoofd en bromde in zichzelf:

— Neen, het komt mij bijna onmogelijk voor! Hier moet een vergissing in het spel zijn. Robin zal het boekje met aanteekeningen zoo zorgvuldig hebben weggesloten omdat hij niet wilde dat

onbevoegden er hun blikken in wierpen! En hij zal waarschijnlijk nooit van die aantekeningen gerept hebben... ja, waarom deed hij dat eigenlijk niet? zoo viel Raffles zich zelf in de rede. Ik moet en zal hieromtrent zekerheid hebben

Hij haalde een klein notitieboekje uit zijn portefeuille en bladerde er eenige oogenblikken in.

Toen mompelde hij :

— Over een week is de lezing van Jozef Robin, of, om nauwkeurig te zijn, vandaag over zes dagen. Als ik mij niet vergis zou ook Helen Crossley zich daarheen begeven. Charles en ik zullen

daar niet mankeeren, en misschien biedt zich de gelegenheid wel aan, om gedurende die lezing een bezoek te brengen aan de woning die ik zooeven verlaten heb!

Hij deed weder eenige stappen en stak het notitieboekje weder in zijn zak.

Toen wierp hij een blik om zich heen en wenkte een ledige huurauto.

Hij gaf den chauffeur het adres van de villa op, maar nog met den voet op de treeplank herhaalde hij op halffluiden toon :

— Het kan niet! Het is te afschuwelijk om waar te zijn!

Een Dubec is de winner!

HOOFDSTUK IV.

DE LEZING EN HARE GEVOLGEN.

Zoodra de huurauto voor de villa stilhield sprong Raffles er snel uit, betaalde de chauffeur en zend den man weg.

— Is mijnheer Brand thuis? vroeg hij den ouden kamerdienaar Gaston, die hem in de vestibule tegemoet.

— Mijnheer bevindt zich in de kleine tuinkamer, Mylord. Hij is, geloof ik, bezig met zijn aquarium

Raffles glimlachte zacht voor zich heen.

Hij kende deze liefhebberij van zijn trouwen vriend

In de kleine tuinzaal had Charles Brand een waar museum ingericht, en zijn groot aquarium vormde daarvan de grootste attractie, waarop hij zeer trotsch was.

De jonge man was een groot natuurliefhebber, en besteedde een groot gedeelte van zijn vrijen tijd als hij zijn vriend niet vergezelde op diens tochten door de somberste gedeelten van Londen waar hij geld troost, goeden raad en werk ging brengen, aan zijn kostelijke verzameling.

Raffles richtte zijn schreden naar de kleine

zaal, die hij ten gelieve van Charles van een vierde raam en van een bovenlicht had laten voorzien, en die in een der vleugels van de villa was gelegen.

Inderdaad vond hij daar den jongen man, die in zijn hemdsmouwen en met een grooten boezelaar voor, bezig was met het voederen van een prachtige, goudgeschubde hagedis.

De jonge man wendde zich om en slaakte een lichte kreet van verbazing.

— Al terug? vroeg hij.

Raffles knikte.

— Ja — ik had reden om vroeg terug te keeren! Als je hagedis genoeg gegeten heeft, doe het diertje dan weg, sluit het aquarium en luister eens naar wat ik je te zeggen heb!

Raffles had dit op zulk een ernstigen toon gezegd, dat Charles zich haastte aan het verzoek te voldoen.

Hij zette de hagedis zorgvuldig weder in het aquarium, ontdeed zich van zijn boezelaar schoot snel zijn jas aan en nam tegenover Raffles plaats, die bij een der groote ramen in

een gemakkelijken rieten leunstoel was gaan zitten.

— Ik ben tot je dienst, zeide de jongeman, terwijl hij Raffles vol spanning aanzag.

— Je weet, dat ik naar Robin ben geweest, niet waar?

— Ja, dat was tenminste je plan.

— Je kende het doel, waarom ik daar heen ging?

— Ja, je wilde hem op den man af vragen naar zijn voornemens met betrekking tot Helen Crossley.

— Juist, Welnu, daaraan ben ik in het geheel niet toegekomen.

— Er was dus bezoek?

— Ook dat. Maar dat was niet de eenige reden. Er waren vier ournalisten, die hem kwamen interviewen. Gedurende dien tijd was ik in dezelfde kamer. Bij het lezen van een tijdschrift leunde ik tegen het groote ouderwetsche schrijfbureau en moet toen toevallig een knop hebben aangeraakt waardoor een geheime lade opensprong. En wat dacht je wel dat ik in die lade ontdekte, toen ik gelegenheid vond mij onbemerkt even om te draaien?

Charles die vol aandacht geluisterd had, haalde de schouders op.

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, zeide hij.

— Het aantekenboekje van Baldwin Crossley!

Charles liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Hij was eenigszins bleek geworden en staarde Raffles met wijd geopende oogen aan.

Toen stamelde hij:

— Wat moet dat beteekenen? Hoe kwam hij daaraan? Waarom heeft hij daar nooit iets van gezegd?

— Mijn jongen, die vragen heb ik mij natuurlijk ook aanstonds voorgelegd. En het ernstigste is wel, dat die aantekeningen betrekking hebben op de ontdekking van rijke, goudhoudende terreinen. En juist hoorde ik Robin er in zijn interview met de journalisten op pochen, dat hij die terreinen ontdekt had en verklaarde dat hij voornemens was daar zijn voordeel mede te doen!

— Maar dan zou... bracht Charles met moeite uit.

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charles viel Raffles hem in de rede. Dan zou daar ginds in Marokko een vreeselijk drama zijn voorgevallen, waarin Crossley en Robin de hoofdrollen vervulden, terwijl misschien de bediende van Robin toeschouwer is geweest. En toen ik naar huis reed, vroeg ik mijzelf voortdurend af, of zoiets mogelijk was, of er inderdaad iemand te vinden zou zijn, die, gedreven door de laagste harts-

tochten en misschien ook door heerschezucht, zijn vriend en metgezel van het leven berooft om zich te verrijken met de vruchten van diens arbeid en ontdekkingen, en die dan naderhand de weergalooze onbeschaamdheid zoover zou drijven, dat hij de vrouw van dien man tot zijn vrouw begeert.

— Het is waar, hernam Charles. Het klinkt bijna ongelooflijk, en toch, als Crossley werkelijk door de Toearegs vermoord was, en Robin had zijn bezittingen in veiligheid gebracht waarom is hij er dan niet eerlijk voor uitgekomen en heeft hij die aantekeningen niet aanstonds gepubliceerd?

Een oogenblik verhelderde het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Je vraag, beste Charles, brengt mij een andere mogelijkheid te binnen. Het is immers niet mogelijk dat Crossley inderdaad den dood heeft gevonden op de wijze zooals Robin dit heeft geschilderd en dat deze laatste toen op het denkbeeld is gekomen zijn voordeel te doen met de ontdekkingen van zijn vriend.

— Maar dat is in ieder geval niet zeker! riep Charles uit.

— Goed opgemerkt, Charles! En omdat ik een hekel heb aan alles wat onzeker is, zullen wij die zaak tot klaarheid brengen.

— Maar om dat te kunnen doen, Edward, zou je naar Marokko moeten vertrekken, riep Charles uit.

— Dan zullen we naar Marokko vertrekken!

— Je zou moeten doordringen tot in de binnenlanden van Toeareg.

— Dan zullen wij daar doordringen!

— Je zoudt ongetwijfeld de grootste gevaren loopen.

— Gevaren kan men het hoofd bieden!

— Maar je weet volstrekt niet nauwkeurig tot welk punt Crossley en Robin zijn doorgedrongen, en waar de jonge ontdekkingsreiziger den dood vond.

— Dat weet ik zeker niet, maar ik kan het te weten komen op tweeërlei wijzen! Ten eerste door een onderzoek in te stellen in de schrijftafel van Jozef Robin, en ten tweede door zijn bediende, een zekeren Sutton, eens nader aan den tand te voelen!

— Daartegen heb ik wel eenige bedenkingen! riep Charles uit.

— Laat eens hooren!

— Wat het eerste betreft, zul je je toch waarschijnlijk niet voorstellen, dat je in de schrijftafel van Robin ergens een briefje vindt, waarin hij zwart op wit bekent „daar en daar heb ik mijn metgezel en vriend Baldwin Crossley van het leven beroofd met het doel mij zijn ontdekkingen toe te eigenen en zoo mogelijk naderhand

met zijn schatrijke vrouw te trouwen." En wat het tweede betreft, zoo geloof ik haast niet dat die Sutton veel zal loslaten als hij werkelijk getuige is geweest en natuurlijk nog veel minder als hij medeplichtige was.

— Beste jongen, ik geloot niet, dat je wederlegging steek houdt! hernam Raffles kalm. Ik ben niet naïef genoeg om te gelooven dat een man van een geestkracht als Robin, een bekentenis te boek zou stellen, want een kleine onvoorzichtigheid zou hem aan de galg kunnen helpen. Maar daarentegen zou ik ook andere aanwijzingen in zijn schrijfbureau kunnen vinden, die mij van veel nut zouden zijn. En wat die Sutton betreft — als hij niet goedschiks wil spreken, dan zou ik hem wel weten te dwingen!

— En zou je dat alles als Lord William Aberdeen willen doen? riep Charles uit.

— Waarom niet? Ik mag toch als Engelsch burger de justitie wel helpen? was de spottende wedervraag van Raffles. Het is waar dat mijn middelen een weinig buitengewoon zijn, maar men is hier aan excentriciteiten van Lord Aberdeen wel gewend.

Charles was nog niet overtuigd.

Hij schrikte evenmin voor eenig gevaar terug als zijn vriend, met wien hij reeds zoo menig avontuur had gedeeld maar een reis naar het binnenland van Marokko, met zijn woeste bloeddorstige stammen, zijn onbegaanbare wegen zijn woestijnen en zijn wilde dieren was niet bepaald wat men een plezierreisje kon noemen!

Bovendien bestond er groote kans dat het geheele onderzoek op niets zou uitloopen.

Hoe zou het mogelijk zijn in dat onherbergzame oord de bewijzen te verzamelen die noodig waren om de schuld of de onschuld van Robin vast te stellen.

Weliswaar woonde er in de buurt van het Timgegebergte, waar zich het drama moest hebben afgespeeld, een vriendschappelijke Arabierenstam, maar wie kon zeggen, of deze zich nog steeds op dezelfde plek zou bevinden?

En wisten deze menschen wel iets van de geheele zaak af?

Charles wist zich op deze vragen geen antwoord te geven, maar hij wist, even zeker als hij er van was dat morgen de zon in het Oosten zou opkomen dat hij over een week onderweg naar Marokko zou zijn.....

Als er eenmaal achterdocht in de hersenen van Raffles had plaats gevat, dan rustte hij niet voor hij zijn geweten had gerust gesteld.

En zelfs al was er één kans tegen honderd, dat zijn argwaan geheel ongegrond was, dan nog zou hij het plan niet laten varen, zich zeker-

heid te verschaffen, al zou hij er tot aan het einde van de wereld voor moeten gaan.

Na dit gesprek begon Raffles het doen en laten van Jozef Robin onopgemerkt maar met niet minder standvastigheid na te gaan.

Hij kon evenwel niets ontdekken dat zijn argwaan voedsel gaf.

De gewoonten van den jongen ontdekkingsreiziger waren zeer geregeld.

Hij kwam op vaste avonden in de club, dineerde steeds in hetzelfde restaurant, ging tamelijk veel naar schouwburgen en concerten en maakte opvallend veel werk van Helen Crossley.

Als er iets ten nadeele van hem kon worden gezegd, dan was het zijn sterk ontwikkeld gevoel van eigenwaarde, zijn trots en zijn zucht naar rijkdom.

Intusschen verstreek de tijd.

En de dag brak aan, waarop des avonds de lezing van Jozef Robin over zijn ervaring in Toeareg zou plaats vinden in een der zalen van de Albert Hall.

Raffles had er verstandig aan gedaan voor een paar plaatsen te zorgen, want reeds een paar dagen te voren was de zaal uitverkocht.

Omstreeks half acht zaten Raffles en Charles reeds geheel gekleed aan een tafeltje in de prachtige eetzaal van het Hotel Cecil.

Zij hadden het dessert beëindigd en Raffles stak een sigaret op.

Hij blies een rookwolkje recht omhoog en zeide op zachten toon:

— Vanavond zullen wij wel duidelijker zien in de zaak, die ons sedert eenige dagen bezighoudt, Charles!

— Je bent dus van plan naar de woning van Robin te gaan?

— Ongetwijfeld!

— Maar als Sutton de knecht je overvalt?

— Ons overvalt, beste Charles verbeterde Raffles glimlachend. Want je zult me toch zeker gezelschap houden?

— Je weet dat je op me kunt rekenen, maar je hebt mijn vraag nog niet beantwoord!

— Dat is waar! Ik geloof niet dat Sutton ons overvallen kan, want hij zal wel met zijn meester medegaan!

— En als hij dat niet doet? Als hij thuis blijft?

— Dat moeten wij er maar op wagen, zeide Raffles eenigszins ongeduldig.

— Alles goed en wel, maar het zou toch een opzienbarend geval zijn, als de bediende van Jozef Robin Lord Aberdeen er op betrapte, terwijl hij bezig is de schrijftafel van zijn meester te forceeren!

Raffles dacht even na.

Toen zeide hij langzaam :

— Misschien heb je wel gelijk. Maar er blijft toch geen andere uitweg over.

— Zooals je wilt, hernam Charles die niet overtuigd was.

Raffles wenkte den kellner om af te rekenen.

Toen raadpleegde hij zijn horloge en zeide :

— Nu zal hij wel weg zijn. De lezing begint om acht uur.

De beide vrienden verlieten de groote eetzaal in het hotel en riepen op straat een huurauto aan die hen binnen twintig minuten naar het huis van Jozet Robin bracht.

De oude huishoudster opende hun de deur.

Zij zag eenigszins verbaasd op toen zij Lord Aberdeen herkende.

— Is mijnheer Robin misschien nog thuis, Miss Bross ? vroeg Raffles.

— Neen Mylord, mijnheer is reeds een half uur geleden vertrokken. Gij zult toch wel weten dat hij hedenavond moet spreken ?

— Natuurlijk. Juist daarover wilde ik eenige oogenblikken met hem gesproken hebben ! Het spijt mij zeer dat hij vertrokken is !

Raffles deed alsof hij even nadacht en vervolgde toen even snel :

— Kan ik zijn bediende misschien eenige woorden zeggen ?

— Sutton vergezelt mijnheer Robin, Mylord.

— Zoo ? Sutton is zeker zeer aan zijn meester gehecht ?

— Bijzonder, Mylord ! Hij is langer dan tien jaar in zijn dienst !

— Wel, het is spijtig dat dit ook onmogelijk is ! hernam Raffles. Zoudt gij er iets op tegen hebben Miss dat ik even een briefje schrijf in de kamer van uw meester ?

— Volstrekt niet, Mylord ! Wees dan zoo goed mij te volgen !

De beide vrienden traden binnen.

De huishoudster ging hen voor naar de werkkamer van Jozet Robin waar zij licht maakte.

Zij nam een blaadje papier uit een standaard, benevens een enveloppe en legde ze op het blad van de tafel neder.

— Ziedaar Mylord, zeide zij. Als gij gereed zijt wilt gij zeker wel even op dien knop drukken.

— Zeker Miss, zeide Raffles vriendelijk. Laat ik u vooral niet ophouden.

De huishoudster verliet het vertrek.

Raffles wierp vliegensvlug eenige woorden op het papier. vouwde het op en deed het in de enveloppe.

In die paar seconden was Charles reeds begonnen voorzichtig en zonder leven te maken hier en daar een lade open te trekken.

Hij vond er eerst wel niets in dat van eenig belang was.

Raffles stond nu op en drukte, na eenig tasten, op den knop van de geheime lade.

Met een zacht geluid sprong de lade naar voren.

Het notitieboekje lag nog steeds op zijn zelfde plaats.

Raffles toonde Charles zwijgend het opschrift en bladerde toen vlug in de aantekeningen.

Van tijd tot tijd liet hij een zacht gebrom hooren, waarvan de beteekenis aan Charles niet ontging.

Toen hij gereed was wilde hij het boekje weder in de lade werpen.

Hij zag echter, dat de lade van binnen veel ondieper was dan de hoogte van buiten aangaf, waaruit hij terecht afleidde, dat zij een dubbelen bodem moest bevatten.

Na eenig zoeken had hij de geheime veer gevonden, waardoor deze looze bodem omhoog klapte.

In het onderste gedeelte van de lade lagen een aantal papieren.

Raffles nam ze er snel uit.

Hij vloog ze door en onder het lezen verkreeg zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

Charles kwam naast hem staan en las zoo goed hij kon met hem mee.

Hij zag echter niet veel anders dan plaatsnamen en data.

Nu had Raffles een papier in de hand, bedekt met verschillende lijnen, waarvan Charles den aard niet goed begreep.

— Wat moet dat voorstellen ? vroeg hij fluisterend.

— Dit is een kaart van de streek ten Zuiden van Taghadjit met de aanduiding van de goudhoudende velden antwoordde Raffles.

— En wie heeft die kaart geteekend ?

— Baldwin Crossley ! Daaraan valt geen oogenblik te twijfelen. bijna al deze papieren zijn trouwens van hem. Het zijn losse aantekeningen en Robin heeft er hier en daar kantteekeningen bij gemaakt !

— Wat houden zij in ?

— Bijzonderheden omtrent de reis, en, wat voor ons van bijzonder belang kan zijn de aanduiding van de laatste plek waar zij gekampeerd hebben toen zij zoogenaamd door de Toearegs werden overvallen.

— Zoogenaamd ? Je twijfelt dus niet meer ?

— Mijn twijfel vervaagt ieder oogenblik meer, beste Charles.

— Maar mijn hemel, Edward, als je daar de bewijzen van de misdaad in handen hebt, waarom zouden wij dan naar Marokko gaan ?

Waarom stel je die papieren dan niet eenvoudig in handen van de justitie?

Raffles wierp Charles een half spottenden, half medelijdenden blik toe.

Toen vroeg hij:

— En denk je dat er een rechter in geheel Londen te vinden is, die mij niet met deze papieren, als ik niet met andere bewijzen kom, eenvoudig weer naar huis zou zenden? Ik zou kans loopen voor krankzinnig verklaard te worden. Neen, Charles ik zal beginnen met Sutton te ondervragen! Wil die niets loslaten, dan blijft er niets anders over dan op onderzoek uit te gaan. Wij moeten daarginds leden van den stam opzoeken, die de Toearegs heeten te hebben verjaagd. Zij moeten natuurlijk van de zaak op de hoogte zijn. Dan zal ik hen overhalen voor hun Khali hun verklaring op schrift te stellen en pas dan heb ik kans dat men naar mijn beschuldigingen luistert.

Charles onderdrukte een zucht.

Hij moest echter het goede van deze opmerking toegeven.

Een rechter is geen gewoon mensch en Robin zou maar al te gemakkelijk een voorwendsel kunnen vinden om te verklaren, hoe het mogelijk was dat hij de papieren en de plannen van Crossley nog niet had bekend gemaakt.

Hoogstens immers zou men hem er een verwijt van kunnen maken, dat hij de ontdekking van de goudhoudende velden voor zijn rekening had genomen, ofschoon hij daaruit tot dusver nog geen geldelijk voordeel had getrokken.

Intusschen had Raffles snel de papieren terug in de lade gelegd en deze zorgvuldig gesloten.

— Moeten wij niets anders meer nazien? vroeg Charles fluisterend.

Ik geloof niet dat dat noodig is, antwoordde Raffles. Alles wat hij geheim wil houden heeft hij blijkbaar in deze lade weggeborgen. En voor ons doel is het ruimschoots voldoende.

Hij trad op de deur toe en schelde.

Even later trad de huishoudster weder binnen. Raffles wees op de enveloppe en zeide: — Wees zoo goed dezen brief aan mijnheer Robin te overhandigen, zoodra hij is teruggekeerd.

— Ik beloof het u, mylord!

Met een vriendelijk hoofdknikje verlieten de beide mannen het vertrek en daalden de trap af.

Zoodra zij op straat waren aangekomen vroeg Charles.

— Wat heb je hem geschreven?

— Niets anders dan dat ik tot mijn spijt verhinderd was zijn belangwekkende lezing bij te wonen!

— En wat zullen wij nu doen?

— Ons veldtochtplan opmaken!

— Je blijft dus bij je voornemen om die gevaarlijke reis naar Marokko te maken!

— Zonder twijfel!

— Weet je wel, dat wij misschien wel minstens twee maanden zullen moeten wegblijven?

— Al zou het twee jaren duren!

Charles vroeg niet verder.

Hij begreep wel, dat het plan van zijn vriend onherroepelijk vast stond.

Maar toch wilde hij nog een enkele poging wagen.

— Als wij eens eerst trachtten iets uit dien knecht dien Sutton te krijgen? vroeg hij.

— Dat ben ik ook van plan, Charles. Het is maar de vraag hoe wij dien man in handen moeten krijgen!

— Laat hem eenvoudig op de villa komen! Al moet je hem mededeelen, dat je de papieren gevonden hebt, dan beteekent dat nog niets, want de lade is immers bij toeval opengegaan!

— Dat is een goed plan, wij kunnen Robin verzoeken den knecht naar ons toe te zenden met een of ander voorwerp uit zijn verzameling, of een paar zware boeken, die ik gaarne zou lezen.

— Dat is goed bedacht! En als hij er eenmaal is, zullen wij hem het vuur wel na aan de schenen leggen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk

en ook met goud

HOOFDSTUK V.

SUTTON DE BEDIENDE.

Den volgenden morgen bespraken Raffles en Charles de wijze waarop zij hun plan ten uitvoer zouden brengen.

— Ik geloof dat de nacht raad heeft gebracht, zeide de Groote Onbekende.

— In welk opzicht? vroeg Charles lachend.

— Het is mij te binnen geschoten dat het misschien een weinig gevaarlijk zou zijn den ontdekkingsreiziger op de hoogte te brengen van dat feit dat zijn bediende bij ons is geweest!

— Waarom? vroeg Charles verbaasd. Wat doet dat ertoe?

— Als de man weigert het geheim van zijn meester te verklappen, antwoordde Raffles, dan zal hij het hem natuurlijk vertellen wat hier gebeurd is, en dan zouden onze plannen wel eens in duigen kunnen vallen! Om dat te voorkomen zouden wij genoodzaakt moeten zijn den man vast te houden totdat wij uit Marokko zijn teruggekeerd. Robin zal natuurlijk zeer verwonderd zijn over het wegblijven van zijn bediende, hij zou dat allicht combineren met onze langdurige reis en met zijn bezoek van gisteravond aan zijn woning, en daar hij een schrander man is, zou hij waarschijnlijk gevolgtrekkingen maken, die hem wel eens dicht bij de waarheid konden brengen. Het is dus veel beter als wij Sutton kunnen ondervragen, zonder dat zijn meester er iets van weet!

— Je hebt gelijk! Maar weet je wel, dat je je schuldig maakt aan een strafbaar feit als je Sutton zoudt gevangen houden?

Raffles haalde de schouders op.

— Als ons onderzoek met succes bekroond wordt, dan zal de rechter dat wel over het hoofd zien — en ten overvloede kunnen wij in een vermomming met Sutton spreken, zoodat hij naderhand onmogelijk zal kunnen getuigen wie hem van zijn vrijheid hebben beroofd. Het is trouwens zeer wel mogelijk, dat het daartoe in het geheel niet komt!

— Waar zal het gesprek moeten plaats vinden?

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen

— In een van onze huizen te Londen, bij voorbeeld in de King Edwardstreet, waar wij een woning hebben onder den naam van de gebroeders Brown, de ontdekkingsreizigers, die bijna het geheele jaar op reis zijn.

— Uitstekend! Maar hoe krijgen wij Sutton daar!

— Ja, dat is een lastige kwestie! zeide Raffles peinzend.

De beide vrienden verzonken in gedachten.

Na eenigen tijd hief Charles het hoofd op en riep uit:

— Ik geloof dat ik er iets op gevonden heb! Ik vermom mij als journalist en beloof Sutton tien pond sterling als hij mij nog eens nader wil vertellen van de reis van zijn meester. Om rustig te praten verzoek ik hem dan bij mij thuis, dat wil zeggen in de King Edwardstreet te komen.

— Het is te probeeren, meende Raffles, maar wij loopen natuurlijk de kans dat hij weigert. Maar Charles was reeds opgesprongen.

— Die kans dienen wij toch te wagen! riep hij uit. Wij moesten maar aanstonds aan het werk gaan!

— Ik ben tot je dienst.

— Maar waar zullen wij hem laten, als hij weigert iets te verklappen?

— Dan brengen wij hem eenvoudig naar het kleine onbewoonde eiland van de Hebriden-groep, dat ons nog niet lang geleden zulke uitstekende diensten heeft bewezen, toen wij werden nagezet door Engelsche oorlogsschepen! Wij zullen hem voldoende levensmiddelen geven om daar desnoods drie maanden te kunnen blijven. Voordat wij naar Marokko vertrekken zal ik Gaston een briefje ter hand stellen voor den inspecteur van politie Baxter, hetwelk hij dezen op een zeker tijdstip moet ter hand stellen, en waarin ik de verblijfplaats van Sutton aanduid.

— Waarom? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat het mogelijk is dat wij van deze onderneming niet terugkeeren antwoordde Raffles laconiek. Het zou niet naar behooren zijn dat wij Sutton daarvan het slachtoffer lieten worden. De man zou eenvoudig verhongeren want slechts bij hooge uitzondering passeert een schip in het zicht van dat eilandje.

Raffles stond op zijn beurt op en klopte Charles op den schouder.

— Je hoeft niet zoo'n bedenkelijk gezicht te zetten, mijn jongen, zeide hij glimlachend, want het zal zoo'n vaart niet loopen. Natuurlijk nemen wij Henderson mede, en met ons drieën zullen wij wel opgewassen zijn tegen de heeren Toearegs! Kom, laat ons aan het werk gaan!

De beide vrienden begaven zich naar hun

kamer en begonnen zich daar voor hun onderneming te vermommen.

Binnen een half uur waren zij gereed.

Raffles nam de huistelefoon van den haak, die hem in verbinding stelde met de woning van den trouwen Henderson, die zich boven de garage in het park bevond.

— Er ligt immers een motorboot in de haven, Henderson?

— Ja, mylord, de „Zeearend"! klonk het antwoord.

— Zorg dan dat ik ieder oogenblik zee kan kiezen. Vanavond vertrekken wij waarschijnlijk naar het kleine eilandje, dat je je nog wel zult herinneren, ten westen van Schotland gelegen?

— Tot uw dienst, mylord!

Raffles hing de telefoon weg.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide:

— Ik zal mij nu maar aanstonds naar de King Edwardstreet begeven. Jij gaat op de loer staan bij het huis van Jozef Robin en dan wachten wij beiden met het geduld van een kat tot het mijnheer Sutton belieft naar buiten te komen. Het overige zal ik aan je schrandereheid moeten overlaten. Ik hoop echter, dat je me niet te lang laat wachten.

— Dat zal alleen van Sutton afhangen. Als het mogelijk was zou ik aanbellen en hem te spreken vragen! Maar dat komt mij wel wat te gevaarlijk voor.

— Niet alleen gevaarlijk, maar ook doelloos, hernam Raffles. Want de man zou je eenvoudig verzoeken om binnen te komen en dan waren wij niet verder.

Onder dit gesprek hadden de beide vrienden de villa aan de achterzijde verlaten.

Zij begaven zich nu door het groote park naar de kleine tuinpoort, die dicht naast de garage gelegen was.

Deze kwam uit op een geheel verlaten, slechts uiterst zelden gebruikte straat.

Raffles gaf Henderson nog eenige bevelen, na hem met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht van de zaak, en daarop opende hij het tuinpoortje.

De beide vrienden traden naar buiten, liepen snel de stille straat teneinde en bereikten zoo de Cromwellstreet waar zij met een handdruk afscheid namen, Raffles om zich naar de King Edwardstreet te begeven, Charles om voor de woning van Robin op Sutton te wachten.

Daar Raffles al den tijd had, begaf hij zich te voet naar de woning van de Brown's in de King Edwardstreet.

Het was een zeer klein en zeer oud huis van slechts twee verdiepingen, dat het grootste gedeelte van het jaar onbewoond was.

Nu en dan vertoefden Raffles en Charles er eenige dagen achtereens als dit noodzakelijk was in verband met een hunner ondernemingen.

Het bevatte eenige geheimen welke den Grootten Onbekende reeds menigmaal te stede waren gekomen.

Raffles stak den sleutel in het slot van de voordeur en trad binnen.

De woning stond onder het toezicht van een huisbewaarder die hier echter niet woonde, maar iedere week een schoonmaakster zond, teneinde de woning stofvrij te houden.

Raffles had dus niets anders te doen dan hier en daar een gordijn op te halen.

Ten slotte nam hij plaats in een kleine werk-kamer gelijkvloers, die uitzicht gaf op een kleinen tuin.

Hij trad op de tamelijk voorziende boekenkast toe, zocht eenigen tijd en greep toen een kleinen, maar uitstekenden atlas, waarin hij spoedig verdiepte was.

Hij had de kaart van Europa tot onderwerp van zijn studie gekozen.

— Charles sprak van twee maanden, zeide hij zachtjes voor zich heen. Misschien duurt het echter nog wel langer! Als alles ons echter meeloopt, dan kunnen wij binnen zes weken terug zijn! Ik wenschte, dat ik reeds op weg was! Het is duidelijk, dat de arme Helen Crossley, bevreesd voor de toekomst harer kinderen, niet langer meer zal kunnen weerstand bieden aan de smeekbeden van Jozef Robin. Zij is slechts een vrouw, en zij moet aan haar kinderen denken! Toch schijnt zij tot het uiterste tegenstand te bieden! In ieder geval zal ik mij door Gaston telegrafisch op de hoogte laten houden van hetgeen hier voorvalt want het zou al te vreeselijk zijn, als mijn vermoedens bewaarheid werden, als Robin de moordenaar is van Crossley en toch met diens weduwe in het huwelijk zou durven treden!

Opnieuw verzonk Raffles in de beschouwing van de kaart.

Hij nam een vel wit papier naast zich en teekende daarop de route welke de kleine expeditie omstreeks een jaar geleden gevolgd was.

Toen hij dit gedaan had, nam hij een boek ter hand en begon te lezen.

Er verliepen omstreeks twee uren.

Plotseling sprong Raffles op.

Hij had de voordeur hooren openen.

Het volgende oogenblik hoorde hij de luide stem van Charles die sprak

— Volg mij maar mijn waarde! Wij zullen nu op ons gemak praten kunnen!

De deur werd geopend en Charles trad binnen op de hielen gevolgd door Sutton, den bediende van Robin.

Raffles had zich een weinig ter zijde gehouden zoodat de bediende hem niet aanstonds zag.

En toen hij hem ontwaarde, was de deur reeds achter hem dichtgevallen....

Verwonderd en met gefronste wenkbrauwen keek de bediende van den ontdekkingsreiziger van den een naar den ander.

— Zijt gij met u beiden! bromde hij. Is die heer ook een journalist?

— Dat ben ik, mijn vriend, onder meer andere zaken, antwoordde Raffles met een vriendelijk lachje.

— Zijt gij aan hetzelfde blad verbonden? vroeg de man, terwijl hij een onderzoekenden blik om zich heen liet dwalen.

— Wij werken steeds samen, mijn waarde Sutton, antwoordde Raffles weder, zonder rechtstreeks op de vraag in te gaan. Neem daar plaats wat ik u verzoeken mag.

Sutton ging aarzelend zitten op den stoel dien Raffles hem aanbood.

Om de een of de andere reden, die hij zich blijkbaar niet kon verklaren, scheen hij zich niet zeer op zijn gemak te gevoelen.

Zijn donkere oogen vlogen onderzoekend in het rond.

Toen richtte hij zich tot Charles en vroeg:

— Het blijft toch afgesproken, gij betaalt mij tien pond voor eenige bijzonderheden van onze reis.

Charles knikte bevestigend.

— En gij belooft mij, dat gij niet zult vragen — omtrent — den dood van mijnheer Crossley?

Maar voor Charles had kunnen antwoorden, liet de stem van Raffles zich hooren:

— Een oogenblik, mijn waarde Sutton! Ik weet niet wat mijn collega beloofd heeft, maar in ieder geval bindt zijn belofte mij tot niets! Want toevallig wilde ik juist gaarne iets nader vernemen aangaande den dood van uw reisgezel

Sutton keek Raffles strak aan.

Zijn lippen waren opeen geknepen.

Toen stond hij op en wendde zich naar de deur.

— Dan zijt gij bij mij aan het verkeerde adres! bromde hij tusschen de tanden.

— Wacht toch wat! Loop niet zoo spoedig weg riep Raffles hem na.

Sutton bleef staan en wierp hem een norschen blik tóe.

— Ik wil u wel wat van onze reis vertellen, want dat heeft mijn meester mij niet verboden, maar over — dat andere wensch ik niet te spreken!

Raffles wees hem weder op zijn stoel.

Aarzelend ging Sutton weder zitten.

Toen wierp Raffles hem een doordringenden

blik toe uit zijn grijze oogen en zeide langzaam:

— Wij moeten elkander eens goed verstaan! Het is er mij juist om te doen, te weten op welke wijze Baldwin Crossley den dood heeft gevonden!

Sutton wierp hem een duisteren blik toe.

Zijn trekken verstrakten zich.

Toen kwam het langzaam over zijn lippen.

— Ik kan u niets meer zeggen dan alle bladen reeds gemeld hebben!

— Maar — hebben die bladen de waarheid wel gemeld?

Sutton verbleekte een weinig, maar anders verried hij in het geheel niets van wat er in hem omging.

Zijn stem had alleen een harden klank gekregen, toen hij hernam:

— Mijn meester heeft het aldus medegedeeld, en dus is het de waarheid!

— Meent gij? Wel, laat ik u dan zeggen dat ik reden heb om het tegendeel te gelooven.

Onder het spreken was Raffles, die achter zijn schrijfbureau had plaats genomen opgestaan.

Ook Sutton had zich van zijn stoel verheven.

Zijn oogen schitterden met een duisteren gloed.

Hij wist zich echter volkomen te beheerschen en hernam op schamperen toon:

— Ik zou die redenen wel eens willen kennen!

— Bij gelegenheid zult gij die misschien wel eens vernemen! antwoordde Raffles rustig. Voor het oogenblik echter zou ik u de vraag willen stellen, of gij er bij blijft niets naders te willen zeggen aangaande den dood van Baldwin Crossley!

— Ik heb niets te zeggen!

— Ook niet als wij uw tong wat los maakten?

— Hoe zoudt gij dat willen aanleggen? klonk het spottend.

— Nu, bijvoorbeeld door u twee honderd pond sterling te bieden!

Sutton kwam dreigend een stap op Raffles toe.

— Ik geloof dat ik licht begin te zien, zeide hij op sissenden toon. Gij zijt in het geheel geen journalisten!

— Dat kondt ge wel eens geraden hebben, zeide Raffles spottend.

— Detectives misschien?

— Wie weet?

— Nu dan, journalisten of detectives, uit mijn mond zult gij niets vernemen! Mijnheer Crossley is door de Toearegs gedood en verder weet ik niets!

— Maar als nu eens een groot heer, in wiens naam wij handelen, papieren had ontdekt ten huize van uw meester, waaruit duidelijk blijft, — dat hij betrokken is bij den dood van mijn-

heer Crossley — wat zoudt gij dan zeggen?

— Dan zou ik zeggen, dat gij tracht mij in een val te laten loopen! antwoordde Sutton op somberen toon.

— Als ik u zeide dat een van die documenten het aanteekenboekje van Crossley was?

— Dan zou ik antwoorden dat ik dat boekje met eigen oogen moet zien!

— Gij blijft dus bij uw koppige ontkenning? Als ik dan van de tweehonderd pond er eens drie honderd maak!

— Ik weet niets!

— Vierhonderd?

— Ik kan u niets zeggen!

— Vijf honderd?

In plaats van op dit aanbod te antwoorden bracht Sutton bliksemsnel de hand naar zijn zak.

Het volgende oogenblik had hij haar weder te voorschijn gehaald.

Er schitterde een kleine revolver in zijn vuist.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren.

Flugger dan de gedachte had hij met den voet een kleinen hefboom neergedrukt, die achter het schrijfbureau was verborgen.

Bijna de geheele vloer, op een kleine strook na, waar Charles had post gevat, klapte als een valluik omlaag!

En met een kreet van woede en wraak stortte Sutton in de diepte, nog voor hij zich van zijn wapen had kunnen bedienen.

Aanstands kwam het groote vloerluik weer op zijn vorige plaats terug.

Raffles en Charles wierpen elkander een veel beteekenenden blik toe.

— Een gevaarlijk heerschap, beste Charles zeide Raffles hoofdschuddend. Maar ik moet hem ter eere nageven, dat hij blijkbaar zeer aan zijn meester gehecht is. Een bediende die zijn heer zelfs niet voor vijf honderd guinjes verraadt, dat is een zeldzame vogel. Maar in ieder geval zullen wij den woesteling een weinig gas toedienen! Ik kan hem zelfs door het luik heen hooren schreeuwen! En daar begint hij zoo waar te schieten ook!

Inderdaad een kogel drong door het dikke houten luik en had nog genoeg kracht om een gat in het plafond te slaan.

Snel draaide Raffles aan een klein koperen wielje dat zich aan de onderzijde van het blad van zijn schrijftafel bevond.

Binnen enkele oogenblikken werd het woedend geschreeuw minder en er waren nog geen drie volle minuten verlopen, of het was daar beneden doodstil.

— Ik merk tot mijn blijdschap, dat onze kleine gasfabriek nog zeer goed werkt! zeide

Raffles terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam en opstak.

— Blijft hij nu lang bewusteloos?

— Voorloopig minstens vier en twintig uren!

— En wat doen wij nu met hem?

— Wij laten hem kalm liggen waar hij nu is.

Hij is op een dikke matras terecht gekomen en kan zich onmogelijk bezeerd hebben. Er is lucht genoeg, ofschoon hij die eigenlijk volstrekt niet noodig heeft. Trouwens, wij komen hem hier halen zoodra de duisternis gevallen is. Dat wil zeggen over een uur of vijf.

Onder het spreken had Raffles het koperen wielje teruggedraaid en een tweede kraantje geopend, waardoor het bedwelmende gas weder uit den kelder werd weggezogen.

Toen vervolgde hij:

— Als ik nog soms een oogenblik mocht getwijfeld hebben aan de schuld van Jozef Robin, dan zou de houding van zijn bediende mij er aanstands van hebben overtuigd. Als hij werkelijk onschuldig was geweest, dan zou Sutton mij hebben uitgelachen, en mij eenvoudig hebben doen weten dat hij mij wegens laster voor den rechter zou dagen. En nu blijft ons dus niets anders over dan onzen man voor een paar maanden de rol van Robinson Crusoe te laten vervullen. Het is duidelijk dat hij, als wij hem vrij lieten, aanstands zijn meester op de hoogte zou brengen, die zich natuurlijk zal haasten, de bewijzen te vernietigen die wij in zijn schrijftafel hebben gevonden. En nu zullen wij eens voor het volgende bedrijf van het drama gaan. De beide vrienden verlieten het huis door een werken.

tweede deur, die in een zijstraat uitkwam.

Vijf uren later, toen het reeds geheel donker was geworden en een trieste motregen viel, terwijl er bovendien een zware mist opzette, kwam er een auto voor het huis in de King Edwardstreet aanrijden.

De omstandigheden waren dus wel zeer gunstig.

Charles en Raffles gingen binnen, haalden het lichaam van Sutton uit den kelder en droegen het zonder dat iemand op hen acht sloeg naar de auto die zoo snel wegreed als de mist het veroorloofde.

Twee uur later stevende de „Zeearend” met den nog steeds bewusteloozen gevangene aan boord, door het Kanaal op weg naar het kleine onbewoonde eilandje, waar Sutton voorzien van een flinke hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen en de noodige lektuur tegen zijn zin een paar maanden zou moeten doorbrengen.

En dien avond vroeg Robin zich vruchteloos en ongerust af of zijn bediende wellicht door den zwaren mist een ongeluk had gekregen.

HOOFDSTUK VI.

NAAR HET BINNENLAND VAN MAROKKO.

Den volgenden dag, onmiddellijk nadat zij van de reis naar het onbewoonde eiland waren teruggekeerd, maakten Raffles en Charles alles in gereedheid voor hun gevaarvolle onderneming.

Voor zoover dit noodig was had Raffles Henderson ingelicht omtrent het doel van de reis, en aanstonds had de brave kerel zijn vreugde te kennen gegeven over hetgeen hij „een uitstapje” noemde.

Raffles verheelde hem niet dat er groote gevaren aan verbonden waren, maar dat was voor Henderson juist een reden te meer, om zich over zijn „uitstapje” te verheugen.

In allerijl werd het noodige voor den tocht bijeengezocht.

Uit de rijk voorziene wapenkast werd voor ieder van de drie reizigers een uitnemende Winchersterbuks genomen, voortreffelijk geschikt voor de jacht op groot wild, en dat met doodelijke zekerheid op 600 meter afstand een kogel door drie achter elkaar geplaatste menschen kon jagen.

Voorts voorzagen zij zich ieder van een revolver, en een sterk jachtmes met hoornen greep in een lederen schede.

Daar Raffles zoo weinig mogelijk van het toeval of van ongelukkige omstandigheden wilde doen afhangen had hij het besluit genomen zelf zoo veel mogelijk levensmiddelen mede te nemen.

Wat de lastdieren betreft, die zou men in overvloed kunnen vinden in het land zelf, en die waarschijnlijk beter bruikbaar zouden zijn dan zelfs de duurste paarden die hij hier bezat, daar deze zeer waarschijnlijk niet tegen het klimaat en de vermoeyenissen bestand zouden zijn.

Nu bleef nog slechts over, vast te stellen op welke wijze de reis zou plaats vinden.

Een oogenblik dacht Raffles er over met een der snelste auto's Europa door te reizen, dwars door Holland, België, Frankrijk en Spanje, tot aan Gibraltar.

Daar zouden zij dan zich kunnen inschepen op een der mailbooten die tweemaal per dag naar Ceuta op de Afrikaansche kust voeren.

Hij wijzigde echter dit plan, omdat het bij nader inzien verstandiger leek met de snelste motorboot de reis tot Algiers te maken.

Hij zou dan niet alleen meer levensmiddelen kunnen medenemen, maar door zijn reis te land te Algiers te beginnen zou hij zich heel wat

moeilijkheden besparen. Weliswaar zouden de gevaren toenemen, maar daarop wilde hij geen acht slaan.

Reeds om twee uur in den middag was alles gereed.

De „Zeearend”, de grootste en snelste motorboot waarover Raffles beschikte, was door Henderson zoover mogelijk de Theems opgebracht en vervolgens had hij er in eenige reizen met de auto zooveel mogelijk verduurzaamde levensmiddelen heengebracht als de ranke boot maar wilde dragen.

De „Zeearend” was een volmaakt zeewaardige motorboot.

Zij was bijna twintig meter lang en zoo scherp gebouwd dat haar snelheid wel bijzonder groot moest zijn.

Zij liep dan ook onder gunstige omstandigheden onstreeks twee en dertig knopen in het uur, dat is bijna zoo vlug als de snelste torpedojager.

Weliswaar bezat Raffles een kleine motorboot, een zoogenaamde glijboot die in snelheid de „Zeearend” verre achter zich liet, en waarmee Henderson reeds meermalen een snelheid van ruim zeventig kilometer had behaald, maar deze was voor het doel ten eenenmale ongeschikt.

De eerste de beste eenigszins hooge golf zou haar zeker omwerpen.

Na een stevige lunch te hebben gebruikt en nadat Raffles den brief had geschreven waarvan reeds eerder werd melding gemaakt en den ouden Gaston op het hart te hebben gedrukt hem aan Scotland Yard te zenden wanneer hij en Charles binnen twee maanden niet zouden zijn teruggekerd, stapten de beide vrienden in de auto die hen naar de aanlegplaats van de motorboot zou brengen.

Geen der vrienden was van dit onverwachte vertrek op de hoogte gebracht.

Men wist nu eenmaal, dat Lord Aberdeen een excentriek personage was van wien men nooit het eene oogenblik kon weten, wat hij het andere zou uitrichten en zoo zou zijn plotseling vertrek zeker niemand bevreemden.

Raffles had er nog een oogenblik aan gedacht, Helen Crossley van het doel zijner reis in kennis te stellen en haar zijn verdenking te openbaren, maar van dat plan was hij teruggekomen.

Het was en bleef toch altijd mogelijk, dat hij zich vergiste en hij wilde tot geen prijs de smart van de arme weduwe nog vermeederen alvorens

hij de stellige bewijzen had bijeengebracht dat haar man het slachtoffer was geworden van een laaghartigen moord.

Het was juist drie uur, toen de „Zeearend”, voorzien van haar uitklaringspapieren, het kleine anker innam en eerst langzaam, maar spoedig sneller de Theems afvoer.

Binnen anderhalf uur had de motorboot den afstand afgelegd, welke Londen van het begin van de Theemsmonding scheidde.

Deze afstand bedraagt, langs de rivier gemeten, omstreeks dertig mijl!

Toen kon de „Zeearend” pas laten zien wat zij vermocht!

Henderson zette den motor aan, en toen de duisternis gevallen was, bevond de „Zeearend” zich reeds in volle zee.

Van het ronden van North Foreland, op het uiterste puntje gelegen van de reusachtige kaap welke door het graafschap Kent gevormd wordt, bemerkten Raffles en Charles niet veel, want op dat oogenblik bevonden zij zich in de kajuit om alle eer te bewijzen aan het middagmaal, hetwelk de jonge man had bereid met een bekwaamheid die zijn naam als amateur-kok alle eer aandeed.

Daar de boot door een persoon gemakkelijk te besturen was, althans voor eenige uren, bleven de beide vrienden, daar het aan dek bitter koud was, in den goed verwarmden salon nog eenige oogenblikken praten.

— Denk je te Algiers aan land te gaan? vroeg Charles.

— Zonder twijfel! Wij kunnen dan in bijna zuiver Zuidelijke richting afdalen naar het land der Toearegs. In Algiers zelf is het betrekkelijk veilig. Er zijn goede verbindingswegen zelfs een paar spoorlijnen, die ons van groot nut zullen kunnen zijn. Het begint pas wat gevaarlijker te worden als wij de zoogenaamde Duinenstreek voorbij zijn.

— Zijn daar nog goede wegen?

— Zeer weinige. Wij zullen er een gids moeten nemen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er niet thuis ben!

— Wij zullen zeker te paard reizen?

— Ja, en wij nemen een of meer kameelen mede als lastdieren. Zij zijn onvermoeibaar en zij kunnen zeer zware lasten dragen.

— Maar dan zullen wij onze kleine karavaan moeten uitbreiden!

— Ongetwijfeld maar wij zullen onze metgezellen kiezen uit een stam die met de Toearegs voortdurend overhoop ligt, zoodat wij er zeker van kunnen zijn dat zij ons trouw ter zijde zullen staan.

— Wanneer denk je te Algiers te zijn?

— Over drie dagen!

— Wij leggen dus nergens aan? riep Charles uit.

— Neen. Ik wil geen oogenblik verloren laten gaan. Daarvoor juist heb ik zooveel levensmiddelen medegebracht. Weliswaar kan het om dezen tijd van het jaar in de Golf van Biscaye geducht spoken, en is het weder ook allesbehalve geschikt voor een plezierreisje maar dit is het dan ook niet! De hoofdzaak is dat wij snel ons doel bereiken. En nu zullen wij eens naar dek gaan en onzen braven Henderson aflossen, zoodat ook hij gelegenheid heeft zijn maaltijd te nuttigen.

De beide mannen trokken hun met bont gevoerde jassen weder aan, trokken hun mutsen over de ooren en bestegen de kleine trap naar het dek.

Het was volkomen duister om hen heen en er stond een ijzige wind.

Nu en dan sneeuwde het een weinig.

Het blank geschuurde dek was slechts verlicht door die kleine elektrische lamp, die het kompas verlichtte.

In het grillige onbestemde lichtschijnsel leek Henderson wel een voorwereldlijk monster, zooals hij daar stond, zijn reusachtig lichaam gehuld in een dikken duffel, waarvan de kraag was opgezet en het hoofd verscholen onder een grooten Zuidwester.

Zijn beenen staken in hooge vetleeren waterlaarzen, die hem tot aan de heupen reikten.

Hij stond daar zoo onbewegelijk als of hij uit brons was gegoten.

Een oogenblik bleven beide vrienden vol bewondering naar hem kijken, zooals hij daar als een toonbeeld van kracht en moed met vasten greep het stuurrad omklemd hield en de boot stoutmoedig over de woelige golven van het Kanaal stuurde.

— Wij komen je aflossen, Henderson! riep Raffles.

— Maar ik ben nog volstrekt niet vermoeid, Mylord, protesteerde Henderson.

— Dat is wel mogelijk, maar je hebt honger!

— Ik heb nog volstrekt geen honger!

— Toch wel, Henderson — ik wensch dat je honger hebt!

— Dan is het iets anders, Mylord! hernam Henderson, Dan heb ik niets meer te zeggen!

Raffles nam het stuurwiel van hem over en Henderson daalde de trap naar de kajuit af om op zijn beurt het middagmaal te gebruiken.

Zonder een oogenblik te aarzelen stuurde Raffles de „Zeearend” door het Kanaal

Om elf uur in den avond bevond de motorboot zich ter hoogte van de Kanaaleilanden.

Henderson was intusschen weder aan dek gekomen.

— Nu zullen wij de wachten eens verdeelen ! zeide Raffles. Het is lang nacht en het is dus goed dat er steeds twee van ons waken. Ik blijf hier. Mijnheer Brand zal mij gezelschap houden. Je kunt gaan slapen tot vier uur Henderson en dan is het de beurt van mijnheer Brand. Ik verwacht hem om negen uur weder op het dek. Dan is het mijn beurt om wat rust te nemen. Wij kunnen trouwens overdag onze schade wel inhalen, want het verblijf aan dek is verre van aangenaam.

Inderdaad, de koude was sedert eenige uren nog feller geworden.

Het vroom hard en de koude deed zich nog vinniger gevoelen door de snelle vaart waarmede de boot de golven kliefde.

Henderson zocht zijn hut op en de beide vrienden bleven alleen aan dek.

Nu en dan doemde er een rij lichtjes uit de duisternis op en dreef eenigen tijd later een reusachtige donkere schaduw hen voorbij — een of andere groote mailboot die huiswaarts keerde.

Nu en dan wierp Charles een blik op de zeekaart die hij uit de kajuit had medegebracht.

Om vier uur in den morgen had de motorboot het eilandje Ouessant gerond, dat tegenover de Fransche haven van Brest, op de Normandische kust is gelegen.

Juist op tijd kwam Henderson weder te voorschijn en op zijn beurt verdween Charles langs de kleine trap.

Toen hij weder aan dek kwam was het reeds klaar dag.

De zon scheen aan den hemel en het vroom zeer hard.

Met onverminderde vaart stooft de Zeearend voort.

Zij hield nu recht op Kaap Finistère aan, het uiterste westelijke punt van Spanje.

He weer bleef steeds gelijkmatig maar de koude scheen iets af te nemen.

De dag ging voorbij zonder dat zich iets bizonders voordeed.

Toen de derde dag van de reis aanbrak, bevond de „Zeearend” zich in de Middellandsche Zee, ter hoogte van Kaap Tres Forcas.

Het weder was plotseling zeer zacht geworden.

Er hing een dunne grijze mist boven de golven van de Middellandsche Zee, die het uitzicht belemmerden.

Hoe verder zuidelijk zij kwamen, hoe warmer het werd.

Eindelijk, op den avond van den derden dag liet de „Zeearend” het anker vallen aan een der havenkaden van Algiers.

Zonder tijd te verliezen begaven de drie mannen zich aan wal, na de douaneformaliteiten te hebben vervuld, ten einde een hotel op te

zoeken.

Zij namen hun intrek in het Hotel de l'Esplanade, een der schoonste der stad, uit welks vensters men een overheerlijk schouwspel geniet op de blauwe wateren van de golf, en de grillige reeks schitterende witte huizen en Moorsche paleizen, die zich op hun tallooze boogpijlers in een bocht langs de kust uitstrekken.

Spoedig hadden zij zich ter ruste begeven om krachten te behalen voor de vermoeienissen van de reis welke zij thans gingen ondernemen.

Den volgenden dag, in de vroege, werd het reisplan opgemaakt.

Raffles besloot den trein te nemen, zoover dit slechts mogelijk was, dus tot Biskra, het zuidelijkste punt van den spoorweg, die te Philippeville begint, over Constantine loopt, en zich ongeveer twintig kilometer verder vereenigt met de spoorlijn naar Algiers.

Te Biskra zou men paarden kunnen huren en ook kameelen om de levensmiddelen te dragen.

Reeds den vorigen avond had Raffles navraag gedaan omtrent het vertrek der treinen.

Om tien uur zou de trein van Algiers naar El Guerrah vertrekken, waar zij zouden moeten overstappen om plaats te nemen in den trein van Philippeville naar Biskra.

Met behulp van een paar kruiers, Arabieren die niets anders droegen dan een kniebroek van blauw linnen, ofschoon het ook hier in deze zuidelijke stad tamelijk guur was, bracht Henderson de levensmiddelen, die zorgvuldig in kleine houten kisten verpakt waren, voorzien van lussen van touw, naar het station over.

Juist op tijd vertrok de trein en de drie mannen gingen opgewekt hun gevaarvolle reis tegemoet.

De lijn van Algiers naar El Guerrah loopt door een zeer vruchtbare en schilderachtige streek.

Op vele punten hebben de architecten die haar aanlegden groote moeilijkheden moeten overwinnen, want het heeft er allen schijn van alsof de natuur zich hier verzette tegen haar ontwijding door het hedendaagsche vervoermiddel, met zijn roet, zijn rook en zijn lawaai.

Talrijk zijn de tunnels, en niet minder talrijk de stoute viaducten, die over breede ravijnen en bergkloven zijn geslagen.

Soms ook rijdt de trein urenlang door de schoonste palmenbosschen, waar gansche scharen kleine en sierlijke aapjes van uit de boomkruinen den trein met luid geschreeuw ontvingen en verwonderd nastaarden.

Het duurde bijna een volle dag voor de trein het station El Guerrah had bereikt.

Want de stopplaatsen zijn in Marokko en Algiers vele, en de treinen rijden er niet snel.

De bagage werd hier overgeladen en de drie reizigers hadden twee uren den tijd om op den trein naar Biskra te wachten.

Het was laat in den avond toen de trein eindelijk stilhield op dit punt, voorloopig het eindpunt van den spoorweg van Philippeville.

Er waren hier vrij goede Europeesche hotels en als men in deze fraaie half-Westersche, half-Oostersche stad ond Wandelde, dan kon men zich bijna niet voorstellen dat men zich slechts op een dag sporens bevond van een land, dat nog slechts zeer weinig bekend was en waar nog steeds bloedige twisten werden uitgevochten tusschen de stammen.

Maar nog voor zij zich ter ruste begaven, hadden de drie reizigers zich bij een paardenverhuurder voorzien van drie voortreffelijke paarden en een tweetal prachtkameelen.

De eigenaar was een Arabier, en bezorgde hen ook een tweetal kameeldrijvers, die zeer goed met de streek bekend waren en bijna alle dialecten des lands kenden.

Het waren twee slanke gespierde knapen met donkere oogen, regelmatige trekken, sneeuw-witte tanden en een schrander gelaat.

Zij bevielen Raffles onmiddellijk en hij hun niet minder toen hij hun mededeelde dat zij naar het land der Toearegs trokken.

De kameelen waren twee sterke jonge dieren, zeer mak en in staat de grootste vermoeienissen te verduren.

Pas toen dat alles gereed was, dacht Raffles er aan zich naar zijn hotel te begeven en een welverdiende nachtrust te genieten.

Den volgenden dag zou de reis pas goed aanvangen.

◆
DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

◆

HOOFDSTUK VII. NAAR DE SAHARA.

Toen de drie reizigers den volgenden morgen de eetzaal binnentraden, zagen zij door het groote geopende raam hun drie Arabische paarden reeds gezadeld op straat staan.

Een weinig verder stonden de kameelen, beladen met de kisten met levensmiddelen.

Water behoefde men voorloopig niet mede te nemen, want men zou over honderden mijlen afstand dit kostbare vocht in overvloed aantreffen.

Om negen uur in den ochtend begaf de kleine karavaan zich op weg, nagestaard door een troepje nieuwsgierigen, die niet begrepen met welk doel de drie blanken hun gevaarvolle reis gingen ondernemen.

Maar van een ding was Raffles reeds zeker.

Hij was op den goeden weg.

De hotelhouder had hem den vorigen avond met stelligheid verzekerd dat drie ontdekkingsreizigers omstreeks acht maanden geleden in de richting van het zuiden waren vertrokken en dat er slechts twee waren teruggekeerd.

Binnen een half uur waren de beide reizigers buiten de stad.

Zij volgden de Oued Biskra (oued = rivier) die zich ongeveer vijfenzeventig mijlen verder tot bijna aan het Chott Meelrhir (Chott = meer) uitstrekt.

Zij kwamen hier zeer veel groepjes Algerijnen tegen, belast met marktwaren, of gezeten in kleine zonderling gevormde wagentjes op lage wielen, die door een paar ossen getrokken werden en die blijkbaar op weg waren naar Biskra, dat een zeer levendige marktplaats is.

Ook ontmoetten zij talrijke kudden muilezels die in bedwang werden gehouden door een kleinen donkerbruinen knaap van nauwelijks veertien jaren.

Hij scheen het koppige goedje alleen te regeeren met een dunnen twijg en met een paar klakkende tonggeluiden.

De warmte werd grooter, naarmate men zuidelijker kwam en het viel moeilijk zich voor te stellen dat men nog geen volle week geleden bittere koude had geleden.

Henderson had er wel over gedacht zijn dikke duffel bij zich te houden maar hij was nu zeer verheugd, dat Charles hem dit denkbeeld uit het hoofd had gepraat.

Toch waren de nachten koel en toen de kleine karavaan dien eersten nacht, na dien dag ongeveer twintig mijlen te hebben afgelegd aan

de oevers van de Oued Biskra bij een groep palmboomen kampeerde, was het goed dat de beide Arabische gidsen voor dekens gezorgd hadden.

Deze knapen spraken vrij goed Fransch en zoo kon Raffles zich dus volkomen verstaanbaar maken.

De vijf reizigers verzamelden zich om het kleine kampvuur, waarop ook het avondmaal zou worden gereed gemaakt en toen dit genuttigd was, begon Raffles de beide Arabieren te ondervragen.

— Hoe lang denkt gij zou de reis duren van hier tot aan het Tingegebergte?

Een der Arabieren dacht even na en antwoordde toen :

— Daartoe zullen wij wel minstens drie weken noodig hebben, heer, als alles ons tenminste meeloopt.

— Welken weg denkt gij te volgen?

— Ik wilde zoover mogelijk de Oued Irharrhar volgen, die zich over bijna driehonderd mijlen van hier in zuidelijke richting uitstrekt. Zij ontspringt op het Homragebergte, verder zullen wij zooveel mogelijk de kleine stroomen volgen, die tot tamelijk ver in het Zuiden zeer talrijk zijn.

— Kent gij den weg goed!

— Zeer goed, heer.

— Denkt gij dat de paarden die lange reis zullen uithouden?

De jonge man glimlachte.

— Arabische paarden kennen geen vermoeidheid, heer.

— Kunt gij met vuurwapens omgaan?

— Dat moet gij aan de Toearegs vragen, antwoordde de Arabier op grimmigen toon.

— Zijn er vaak Europeanen zoo ver zuidelijk doorgedrongen?

— Zeer zelden, heer. Het is een gevaarlijke onderneming. De Toearegs zijn zeer wreed. Velen onzer verkeerden daarginds in slavernij en moeten voor hen den akker bebouwen in gezelschap van de vrouw.

— Denkt gij, dat wij daarginds geen bevrienden stam van uwe landgenooten zouden aantreffen?

— Dat weet ik niet, heer. De Arabieren leiden daarginds een zwervend leven. Zij blijven zelden op dezelfde plaats.

Raffles vroeg niet verder.

Hij begreep nu wel dat hij een uiterst moei-

lijke taak op zich had genomen.

Toch aarzelde hij geen oogenblik.

Hij zou niet terugkeeren alvorens hij de noodige bewijzen had bijeen verzameld, waaruit de schuld van Jozef Robin duidelijk zou blijken, of die zijn onschuld glashelder aan het licht zouden brengen.

Men begaf zich vroeg ter ruste, het hoofd bedekt met een soort hoes van gaas, ten einde beschut te zijn tegen de steken van de gevaarlijke „tsetse”, een inheemsche vlieg, wier steek uiterst pijnlijk is.

Toen Charles een beker water uit den stroom wilde scheppen om dien aan zijn mond te brengen, voelde hij een hand op zijn schouder.

Een der Arabieren stond achter hem.

— Dat water moogt gij niet zoo drinken, heer, zeide hij.

Waarom niet? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat in deze streek het water der rivieren geheel verontreinigd is door de millioenen bloedzuigers die er zich in bevinden. Gij moet het eerst koken.

Boven het kampvuur werd nu het water gekookt in een tinnen ketel en vervolgens overgestort in een van de zakken van kameelleder, die geen water doorlaten.

Men begaf zich vroeg ter ruste om den volgenden dag zoo vroeg mogelijk voor de zon haar grootste hoogte had bereikt reeds een aanmerkelijk eind te kunnen afleggen.

Den nacht ging zonder ongevallen voorbij.

Beurtelings waakten twee mannen bij het wachtvuur ten einde de kleine karavaan te beschermen tegen de troepen wilde woestijnhonden die hier vaak in grooten getale rondzwerven.

De volgenden morgen reeds om half vier werd de reis voortgezet.

En zoo trok men dagen lang menigmaal langs goed gebaande wegen naar het zuiden.

Langs den westelijken oever van het Melrhirmeer, met zijn grilligen vorm, bereikte de kleine troep de Oued Irharrhar, die zij gedurende een paar weken zouden volgen.

Maar reeds na een week werden de bewoonde plaatsen zeldzaam.

Eindelijk bereikten zij Temmasinin aan den voet van het machtige Tasihgebergte gelegen.

Hier hielden de gebaande wegen op enkele na volkomen op.

Maar de Arabieren schenen met een zesde zintuig begaafd te zijn.

Zonder een oogenblik te aarzelen of zich te bedenken bestegen zij het gebergte.

De paarden leken wel onvermoeibaar te zijn en zij gaven de kameelen slechts weinig toe.

Het water werd langzamerhand schaarscher

en men moest zuinig omgaan met den meegenomen voorraad.

Raffles zegende het toeval dat hem in aanraking had gebracht met de twee schrandere, stoutmoedige Arabieren, die zich steeds meer aan hem begonnen te hechten en zonder wier hulp zij waarschijnlijk reeds lang zouden zijn verdwaald.

Eindelijk, omstreeks achttien dagen nadat zij Biskra verlaten hadden, zagen de reizigers, toen de zon reeds naar de kim neigde, van de laatste uitloopers van het Tasiligebergte in de eindelooze woestijn neder.

De Sahara lag aan hun voeten.

Heel in de verte als een flauwen nevel konden zij het Timagebergte zien oprijzen.

Raffles wendde zich tot een der Arabieren en vroeg:

— Bevinden er zich nog bewoonde plaatsen in de buurt van het Timagebergte?

— Zeker, heer Taghadjit ten noordwesten en de oase van Tintellust ten zuidwesten.

— Bevonden zich daar Kadi's?

— Ongetwijfeld — als zij ten minste door de Toearegs niet zijn vermoord!

— Ik dank je, mijn vriend. Het is thans te laat en wij zijn ook te vermoeid om nu nog in de woestijn af te dalen.

— Ik zie daar ginds een kleinen stroom — daar zullen wij ons kamp opslaan.

Spoedig was alles voor het nachtverblijf in gereedheid gebracht.

De nachten waren op deze hoogte tamelijk koel en de medegenomen tenten bewezen dus goede diensten.

Den volgenden dag begon de afdaling van de laatste hellingen van het gebergte.

En nu strekte de eindelooze zandstreek zich voor hen uit.

Hier was geen spoor van een weg te ontdekken daar de karavaanroute veel oostelijker gelegen was.

Maar toch schenen de beide Arabieren, op hunne kameelen gezeten, geen oogenblik te weifelen.

Zij lieten zich leiden door den stand van de zon en dat scheen voor hen ruimschoots voldoende te zijn.

Nu en dan kwamen zij een kleine oase voorbij, bestaande uit een tiental palmboomen en een paar lage met spichtig gras begroeide heuvels.

Soms bevond zich hier ook wat water waar de paarden hun dorst konden lesschen.

Dien geheelen dag trok men verder, behalve op het midden van den dag als de zon met haar stralen al te meedoogenloos de reizigers verzengde.

Dan knielden de kameelen neder en trachtten

de vermoeide reizigers eenige beschutting tegen de zonnestralen in de schaduw hunner lichamen te vinden.

Bij het vallen van de duisternis sloegen zij hun kamp op, op ongeveer dertig mijlen afstand ten noorden van Taghadjit.

De beide Arabieren maakten een groot kampvuur aan onder een paar groote palmboomen eener lieflijke oase.

Het avondmaal werd bereid en met smaak genuttigd.

Maar juist toen Raffles en Charles de tent wilden binnentreden bleven zij verschrikt staan.

Een donderend gebrul leek de lucht in trilling te brengen.

Hun gelaat stond ernstig.

— Leeuwen! was alles wat zij uitriepen. Er zijn er zeker vier of vijf.

Er viel in de duisternis volstrekt niets te zien, maar reeds uit de kracht van het gebrul der Koningen van de Woestijn schenen de Arabieren te kunnen opmaken hoe talrijk zij waren.

Raffles en Charles hadden op hun beurt hun buks gegrepen, die geladen onder hun bereik stond.

De paarden, met de fijne ooren in den nek gestrekt en met een uitdrukking van ontzettingde vrees in de groote oogen, rukten aan de halsters waarmede zij stevig aan een palmboom waren bevestigd.

Hun fijne beenen trilden en de haren van hun lange manen leken overeind te komen.

De kameelen hadden zich dicht tegen elkander gedrongen en lieten een schrillen doorringende angstkreet hooren.

Toen verhief zich opnieuw het schrikwekkend gebrul thans veel dichterbij.

En nog altijd was er niets te zien.

— Gooi wat hout in het vuur, beval Raffles.

Een der Arabieren gehoorzaamde.

Het kampvuur flikkerde aanstonds hooger op.

En nu konden zij bij het flakkerende licht een vijftal leeuwen zien, die op geen honderd meter afstand, met hun buik over den grond sleepend en met hunne staarten het zand geeselend kwamen aanstuipen.

Hun oogen hadden een groene tint in het rosse licht van het kampvuur.

Weer liet het ontzagwekkend gebrul zich hooren — en thans werd het heel in de verte beantwoord.

De paarden werden hoe langer hoe meer onrustig.

Zij rukten angstig hinnekend, en met trillende neusgaten, half op de achterbeenen neergezakt aan hun halsters.

— Charles ga naar de tent en haal daar de kist met patronen, beval Raffles. Wij zullen

een harden dobber hebben. Haast je wat want daar komen zij reeds aan.

Nog voor Charles met het kleine kistje geweerpatronen terug was, klonk het eerste schot.

Een der Arabieren had op den voorsten leeuw een reusachtig dier met woeste manen, aangelegd.

Het volgende oogenblik maakte het dier een geweldigen luchtsprong, stiet een vreeselijk gebrul uit en bleef toen roerloos liggen.

De kogel had hem blijkbaar midden in het hart getroffen.

— Goed geraakt, mijn jongen, zeide Raffles met een lachje. Dat is er al een minder.

Maar de andere leeuwen waren nu tot op minder dan vijftig passen van het kampvuur genaderd.

Luid brullend en met hun staart heen en weer zwiepend stonden zij daar als toonbeeld van woeste kracht.

Een tweede schot klonk.

En de tweede kogel, afkomstig uit de buks van John Raffles velde een groote leeuw, die, midden in den kop getroffen zonder een enkelen kreet neerstortte.

Charles was iets minder gelukkig.

Zijn kogel trof een der leeuwen in den hals en prikkelde het dier tot dolle woede.

Met een paar sprongen was de leeuw het kampvuur genaderd.

Het volgende oogenblik zou de leeuw zich op Raffles geworpen hebben, die zich dicht in zijn nabijheid bevond.

Reeds maakte hij zich gereed voor den sprong, nog voor de Groote Onbekende zijn buks opnieuw had kunnen laden.

Maar juist op dat oogenblik trad de Arabier die het eerst geschoten had, onverschrokken op het wilde dier toe.

In zijn rechterhand flikkerde een dolk met een breed eenigszins gekromd lemmet.

Juist toen de leeuw zich oprichtte, hief hij de hand op en plonste het vreeselijke wapen in de keel van den leeuw.

Met een ontzettend gebrul viel het ondier weder terug, wentelde zich even over het zand heen en weer, trachtte zich nogmaals op te richten, sloeg met zijn klauw naar den moedige Arabier, dien hij aan het been wondde en gaf toen den geest.

In allerijl werden de wapens opnieuw geladen.

De twee overige leeuwen waren langzaam naderbij geslopen, blijkbaar niet wetend hetgeen zij zouden doen.

Weer knalde de buks van Raffles, en weer deed het doodelijk lood een der monsters neerstorten.

Een kogel uit het geweer van den tweeden

Arabier verwondde den vijfden leeuw aan een der voorpooten.

Met een gebrul van woede en met een geweldigen sprong was het dier te midden van de vier mannen.

Snel als de gedachte greep de Arabier die zooeven geschoten had een stuk brandend hout uit het vuur en wierp dit den leeuw midden tusschen de oogen.

Verrast door dezen onverwachten aanval bleef het dier een oogenblik staan.

En van dat korte oogenblik maakte de maker van den onhandigen schutter gebruik door hem met zijn revolver een kogel in den kop te jagen.

Het drama had zich zoo spoedig afgespeeld, dat er nauwelijks tien minuten verloopen waren tusschen het vallen van het eerste schot en het oogenblik waarop de laatste leeuw zielloos neerstortte.

Raffles trad op den Arabier toe die zoo voortreffelijk zijn dolk had weten te gebruiken, greep zijn hand en zeide op ernstigen toon:

— Gij hebt mij het leven gered. Dat leven heeft voor vele ellendigen en onderdrukten van mijn volk waarde. Ik dank u. Waar en wanneer

gij mij ook zult terugzien, onder welke omstandigheden dit ook moge zijn — gij zult altijd op mijn hulp kunnen rekenen.

De jonge Arabier boog op bevallige wijze het hoofd.

Toen zeide hij eenvoudig:

— Ik deed wat ieder ander in mijn plaats zou hebben gedaan heer. Maar als ik u een raad mag geven dan blijven wij hier niet. Het is hier een gevaarlijke plek. Wie weet hoeveel leeuwen hier nog in de buurt zijn, en misschien zou het niet zoo gelukkig met ons afloopen als thans het geval is geweest.

Raffles begreep dat de raad van den jongen gids goed was.

Het kamp werd in allerijl opgebroken en de kleine karavaan trok nog een uur gaans verder, tot zij opnieuw een kleine oase hadden bereikt.

De nacht ging verder rustig voorbij.

Den volgende dag hervatte zij zoo vroeg mogelijk de reis.

Omstreeks elf uur in den morgen bereikten zij eindelijk het stadje Taghadjit, een plaats van ongeveer twaalfhonderd inwoners, voor het meerendeel vreedzame landbouwers en vee-fokkers.

♦

Wilt U Uw vriend of U zelve een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100

♦

HOOFDSTUK VIII.

DE TOEAREGS.

Raffles richtte allereerst zijn schreden naar het huis van den kadi, geleid door de Arabieren.

De kadi, dat wil zeggen, de opperrechter en tevens burgemeester van het plaatsje, een oude Arabier met een eerbiedwaardig gelaat, en een sneeuwvitten, puntig geknipten baard die hem tot ver op de borst hing, ontving de reizigers zeer vriendelijk.

Hij noodigde hen uit om plaats te nemen, bood den beiden blanken een nargihleh aan, gevuld met de geurigste tabak, benevens een kop van de heerlijkste mokka en nam toen met gekruiste beenen tegenover hen plaats op een

fijn gevlochten mat.

— Ik kom u vragen, kadi, of het u wellicht heugt dat hier een tiental maanden geleden drie blanke reizigers zijn voorbijgekomen, die in de richting van het Timgegebergte verder getrokken zijn?

Zonder zich een oogenblik te behoeven te bedenken knikte de grijsaard eenige malen zwijgend.

Toen zeide hij met een diepe stem, en in tamelijk goed Fransch:

— Het is zooals gij zegt, vreemdelingen. Drie blanken zijn vertrokken — slechts twee zijn er

teruggekeerd. De derde was gevallen onder de handen der wreede Toearegs. Zoo deelden de reizigers van ver over de zee mij mede.

— En, kunt gij mij wellicht zeggen in welke streek de moord gepleegd is?

— Het moet geweest zijn ten noorden van het Tingegebergte antwoordde de kadi. Ik kan u niet meer mededeelen.

— Weet gij ook of daar thans Toearegs vertoeven?

— Die duivels zijn overal, antwoordde de kadi op somberen toon.

— Ik wil mij daarheen begeven.

— Dan loopt gij groot gevaar, vreemdeling.

— Dat weet ik, maar het is mijn plicht. Zou ik daarginds nog een kadi vinden?

— Ja, in Tintellust. Maar verder zult gij niet kunnen doordringen tenzij gij uw leven moedwillig in de waagschaal wilt stellen.

— Dat denk ik niet te doen, Kadi. Die blanken waarvan ik spreek zijn ook niet verder geweest. Maar misschien kan uw eerwaardige ambtgenoot daarginds mij nadere inlichtingen geven.

— Dan moge Allah u op uw reis beschermen, vreemdeling, hernam de Kadi plechtig. Maar gij moogt niet alleen gaan, ik zal u een tiental mijner mannen meegeven.

— Dat aanbod mag ik niet aannemen, Kadi.

De opperrechter glimlachte.

— Toch wel. Het zal hun een vermaak zijn, aan een onderneming deel te nemen, die tegen de gevloekte Toearegs gericht is.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, sloeg de Kadi op een koperen gong.

Aanstonds trad er een in het wit gekleede bediende binnen, die zich voor hem op de knieën wierp, de armen kruiste en toen met het voorhoofd den grond aanraakte.

Vervolgens wachtte hij in hurkende houding op de bevelen van zijn meester.

De Kadi dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Gij zult uit mijn naam naar Raisouli gaan en hem bevelen, zich met vijftig zijner beste mannen ter beschikking van dezen vreemdeling te stellen.

Aanstonds verhief de bediende zich en verwijderde zich vlug.

— Over een half uur, vreemdeling, zult gij op het marktplein vijftig goed gewapende ruiters vinden, die al uw bevelen zullen opvolgen. Op mijn grondgebied zal ik geen onrecht dulden, en ik wil u helpen een misdaad te wreken.

In eenige welgekozen woorden dankte Raffles den eerwaardigen Arabier uit den grond van zijn hart voor zijn edelmoedige daad.

Vervolgens verliet hij hem met de belofte hem

op zijn terugreis te zullen bezoeken.

Daarop begaf hij zich naar de kleine karavaan-serail, waar Charles en de beide bedienden hem met de paarden en de lastdieren wachtten.

Deze pleisterplaats der karavanen was dichtbij het schilderachtige marktplein gelegen, te midden van een aantal fraaie blinkend witte, in Moorschen stijl opgetrokken huizen.

Er was daar plaats voor een honderdtal kameelen en hunne drijvers en even zoovele paarden.

Toen de beide vrienden een half uur later het marktplein betraden vonden zij daar een troep mannen, niet vijftig, maar minstens zeventig koppen sterk.

Al deze krijgers, die als het ware de bereden politie van Taghadjit uitmaakten en de stad moesten beschermen tegen de overvallen van woeste benden Toearegs, bereden prachtige Arabische paarden en waren tot de tanden gewapend, eenige met de ouderwetsche roeren met de prachtige bewerkte met ivoor ingelegde kolven en de zeer lange looppen, maar de meeste toch met moderne repeteergeweren, waarmede zij twaalf schoten konden lossen alvorens het wapen opnieuw geladen moest worden.

Bovendien droegen de meesten fraaie ruiterspistolen waarvan de kolf me zilver, koper of paarlmoer was ingelegd en lange dolken in scheden van rood leder, sierlijk met gouddraad doorstikt.

Allen droegen zij het schilderachtig gewaad der woestijn-Arabieren, in sneeuw witte burnous, waarvan de kap in een gouden kwast eindigde, en die met een breeden gordel van marokkijn leder om het lichaam sloot, lange wapperende mantels van witte stof en laarzen van rood leder die hen tot even onder de knie reikten.

Hun kleine sierlijke paarden waren prachtig opgetuigd.

De hooge zadels waren met zilver of koper beslagen.

Onbeweeglijk als standbeelden waren deze mannen achter hun aanvoerder, die op een schoonen barbarijschen schimmel gezeten was, in een halven kring geschaard.

Vol bewondering keek Raffles even naar het schouwspel.

Toen trad hij op den aanvoerder toe, voor wien hij een sierlijke buiging maakte.

— Gij zijt Raisouli? vroeg hij.

De hoofdman knikte bevestigend.

— Ik kan op u rekenen?

— Steeds en overal, heer. De Kadi heeft het ons gelast, wij zijn tot uw dienst.

— Weet gij wat het doel van onzen tocht is?

— Toearegs doden, antwoordde Rasouli laconiek.

Raffles glimlachte.

— Ik weet niet of het daartoe zal komen, zeide Raffles, maar voor mij is het in geen geval de hoofdzaak. Ik wensch voor alles inlichtingen in te winnen omtrent een ontdekkingsreiziger, Baldwin Crossley genaamd, die hier omstreeks tien maanden geleden door de Toearegs gedood moet zijn — maar misschien ook wel door iemand anders.

— Ik ken hem, heer, zeide Raisouli, zonder dat er evenwel een spier op zijn gebronsd gezicht vertrok.

— Gij kent hem? riep Raffles verrast uit. Hebt gij hem gezien?

— Ja heer! Hij kwam met zijn twee metgezellen door onze stad en heeft hier eenige dagen vertoefd om onderzoek te doen naar de gewoonten van onze streek. Wij hebben hem een eindweegs uitgeleide gedaan, met dezelfde mannen die gij hier ziet.

— Kent gij den weg naar Tintellust?

— Zeer goed!

— Breng ons dan daarheen, want ik wil daar den Kadi ondervragen.

— Wij kunnen als gij wilt onmiddellijk opbreken!

— Op weg dan!

De paarden van de drie Engelschen werden gezadeld en ook de beide Arabieren bestegen twee paarden, terwijl de kameelen achter zouden blijven.

Ieder nam zooveel levensmiddelen mede als er achter op het zadel kon geladen worden.

En daarop trok men op weg, uitgeleide gedaan door bijna de geheele bevolking van het dorp.

Des avonds bereikte men na een vermoeienden rit het dorp Tintellust.

Daar waren de bewoners zoodra zij de stofwolk op uren gaans aan den horizon zagen naderen te wapen geloopen, daar zij niets anders dachten of een bende Toearegs zou het dorp overvallen.

Zij barstten echter in luide jubelkreten uit toen de Arabieren, hunne stamverwanten, het dorp binnenreden.

Aanstands liet Raffles zich naar den Kadi brengen, een man in de kracht van zijn leven, met een fiere gestalte en vurige donkere oogen.

Hij zette hem het doel van zijn reis uiteen, waarbij de hulp van een tolk moest worden ingeroepen, die Engelsch zoowel als Fransch verstond, daar de opperrechter geen van beide talen machtig was.

De Kadi had met de grootste aandacht toegeluisterd.

Toen Raffles zweeg bleef de Kadi een oogenblik in gedachten zitten en zeide toen:

— Het is mogelijk dat destijds in deze streek zich een overval heeft afgespeeld zooals uw landgenoot Robin dat beschreven heeft. Maar het kunnen onmogelijk Arabieren van mijn dorp geweest zijn die de Toearegs verjaagd hebben!

— Maar die van Taghadjit deden het evenmin! riep Raffles uit.

— Dan moet het verhaal verzonnen zijn, want anders ware het mij stellig ter oore gekomen! Mijn dorp is de verzamelplaats van alle rondtrekkende Arabische stammen, en deze hebben zich allen reeds meermalen hier vertoond. Als zich werkelijk een voorval had afgespeeld van dien aard, dan zou ik het moeten weten!

Raffles had het hoofd gebogen.

— Het is dus zooals ik dacht, bromde hij in zichzelf. Meerdere bewijzen heb ik niet nodig!

Hij wendde zich tot den Kadi en vroeg:

— Zoudt gij geneigd zijn hetgeen gij mij daar verklaard hebt op schrift te stellen? Gij zoudt daardoor een zware misdaad helpen wreken en een ellendigen moordenaar zijn gerechtigte straf doen ondergaan.

— Het zal geschieden zooals gij het wenscht, vreemdeling.

De Kad wenkte en aanstands trad er een dienaar naderbij, die een vel parkament en een zilveren inktkoker voor hem neder zette.

Langzaam en met sierlijke letters schreef de Kadi zijn verklaring.

Juist was hij hiermede gereed en had Raffles het document bij zich gestoken of buiten het vertrek ontstond eenig rumoer.

— Wat is dat? Wie waagt het ons gesprek te storen! riep de Kadi toornig uit.

— Het is een reiziger, heer, die met stof overdekt is en wiens paard bijna van vermoeidheid onder hem is neergestort. Hij wenscht bij u te worden toegelaten, want hij heeft u belangrijke tijdingen te doen.

Het was een der bedienden van den Kadi die de mededeeling kwam doen.

— Laat hem binnentreden! beval de opperrechter.

Een oogenblik later trad er een Arabier binnen, van onder tot boven met stof bedekt, en die blijkbaar zeer vermoeid was.

— Wat komt gij ons melden? vroeg Kadi.

— Slecht nieuws, heer! Op twee dagreizen van hier bevond zich sedert eenige maanden een nederzetting van een zwervende troep Toearegs. Op jacht zijnde, verraste ik in een kleine oase, verscholen achter een boschje, het gesprek van twee dier mannen, die ver van de nederzetting waren afgedwaald. Zij waren voornemens den volgenden dag naar ons dorp op te rukken, de mannelijke bevolking voor het grootste deel te doden en de rest,

benevens de vrouwen en kinderen als slaven weg te voeren.

De Kadi was opgestaan.

Hij stond daar nu met gebalde vuisten en flikkerende oogen

— Zij mogen komen ! siste hij. Wij zullen hen weten te ontvangen !

Daarop wendde hij zich tot Raffles en zeide :

— Ik zou u raden, ten spoedigste te vertrekken, vreemdeling ! Dit dorp zal misschien binnen weinige uren het tooneel van een vreeselijken strijd zijn !

Raffles schudde het hoofd.

— Verschoon mij, Kadi, maar ik wenschte met die Toearegs te spreken !

— Maar zij zullen u dooden !

— Dat is mogelijk, Kadi, maar dat zal mij niet weerhouden. Denkt gij dat ik een oud wijf ben dat bij de nadering van het gevaar op de vlucht ga ? Ik ben hier gekomen met vijftig Arabieren uit Taghadjit, en gij moogt hun hulp niet afslaan !

— Het zij zoo ! riep de Kadi uit, terwijl hij Raffles de hand toestak. Gij zijt een dapper man ! Ik aanvaard uw hulp !

Aanstonds werden de noodige bevelen gegeven.

Twee uur later was het dorp in staat van verdediging gebracht.

De vrouwen en kinderen werden allen naar het hoofdplein ontboden en daar ondergebracht in het raadhuis.

Van de aanwezige karren en wagens werden overal barricades opgericht.

De patroontassen werden tot den rand gevuld, en verscheidene kisten patronen op de meest bedreigde punten neergezet.

Raffles, Charles en Henderson hadden eveneens hun wapens nagezien en waren op alle mogelijkheden voorbereid.

Aanstonds nadat de boodschapper met zijn tijding was gekomen was een koerier op bevel van den Kadi spoorlags naar Taghadjit vertrokken om daar nog eenige honderden mannen te hulp te roepen.

De nacht brak aan toen al deze toebereidselen gereed waren.

Vol spanning wachtte men de komende dingen af

Het was volle maan en in haar zilveren licht strekte de woestijn zich in al haar dorre eenzaamheid uit.

Uren ver kon men alle voorwerpen duidelijk waarnemen.

Op den toren van het raadhuis, die ver boven alle andere huizen uitstak, hadden twee wakers plaats genomen, die scherp in de verte tuurden, in de richting vanwaar de vijand kon naderen.

HOOFDSTUK IX.

EEN STRIJD MET ONVERWACHTE GEVOLGEN.

De nacht was nog niet voor de helft verstreken of over het dorp klonk een langgerekte klagende kreet.

Het was de klank van den alarmhoorn, uit den slagband van een olifant vervaardigd, waarop een der wakers had geblazen.

De vijand was in aantocht !

Aanstonds greep ieder naar zijn wapens en vatte post op de platte daken der eerste huizen, achter de barricades of achter de groepjes boomen, die zich in een halven cirkel voor het dorp uitstrekten.

Op het gebruide gelaat der Arabieren was niets anders te lezen dan woeste vastberadenheid.

Zij wisten maar al te goed dat zij zich liever moesten dooden dan den strijd opgeven, daar de Toearegs, die geen erbarming kenden, zeker geen kwartier zouden geven en het geheele dorp tot den laatsten man zouden uitroeien.

De maan stond nog steeds in volle pracht aan den hemel, toen in de verte een dof gedreun naderde.

Het waren de hoefslagen van eenige honderden paarden die in snellen galop naderden.

Waarschijnlijk hoopten de Toearegs die niet wisten dat hun moorddadig plan bekend was geworden, het dorp bij verrassing te overvallen, zonder dat de bewoners gelegenheid hadden kunnen vinden, zich op een krachtigen tegenweer voor te bereiden.

Langzamerhand ontwikkelde zich uit de stofwolk de krijgsmacht der Toearegs.

Het waren zeker twaalf honderd man, allen op kleine sterke paarden gezeten, het gelaat voor de helft door een zwarten doek verborgen en allen tot de tanden gewapend, met een lang geweer, een paar ruiterpistolen en een kromme dolk of wel een breed kort zwaard, met ivoren greep, een vreeselijk wapen in geoeffende handen.

In het dorp bleef alles doodstil.

Geen enkel gerucht verried dat men daar op zijn hoede was.

Slechts nu en dan liet zich het zacht gehinnik van een paard hooren.

Maar plotseling kraakte een oorverdoovend

salvo uit honderden geweren, van den kant van de vlakte beantwoord door een gehuil van woede, en de smartelijke kreten der gewonden.

De Toearegs begrepen dat hun toeleg mislukt was!

Zij trokken zich onmiddellijk een weinig terug met achterlating van hun dooden en gewonden.

Maar terwijl zij dit deden, legden de verdragende geweren van Raffles, Charles en Henderson nog eenige der woestijnroovers neder.

Het was echter duidelijk dat de aanvallers hun plan niet zoo spoedig zouden opgeven.

Zij waren zeer talrijk en zij meenden dat het kleine dorp geen zeshonderd weerbare mannen telde.

Zij wisten niet dat zich daarbij nog vijf-en-zeventig Arabieren uit een ander dorp gevoegd hadden, benevens drie Engelschen, uitstekende schutters en voorzien van moderne snelvuurwapens.

Spoedig bleek hun nieuwe tactiek.

Op een paar kilometers afstand van het dorp hielden zij halt en verspreidden zich daarop in tirailleurslinie.

Langzaam kwamen zij weder naderbij, maar terwijl zij naderden breidden hun vleugels zich hoe langer hoe meer uit.

Hun doel was duidelijk — zij wilden trachten het dorp te omsingelen!

De toestand werd inderdaad hachelijk!

Weliswaar bevonden de Arabieren zich in een soort kleine vesting en hadden zij reeds een zestigtal van de woestijnroovers in het zand doen bijten, maar toch kon de overmacht wel eens te groot blijken....

De Toearegs naderden in stap tot ongeveer acht honderd meter.

Zelfs op dien afstand konden de drie Europeanen, die met hun beide Arabische gidsen in de buurt van den Kali streeden, bij het heldere licht van de maan nog een half dozijn vijanden neerleggen.

Maar plotseling brachten de Toearegs hun paarden in galop.

Onder een woest gehuil, dat verre in het rond hoorbaar was, kwamen zij aanstormen.

Weer knalden de geweren en weer stortten vele aanvallers doodelijk gewond van hunne paarden.

Maar de andere woestijnroovers lieten zich niet weerhouden.

Onweerstaanbaar, als een stormvloed, kwamen zij aanzetten.

Een paar vrouwen hadden het gewaagd het Raadhuis te verlaten.

Het waren de vrouwen van den Kadi.

Zij wilden niet zonder hem sterven, namen

zwijgend achter hem plaats en laadden zijn beide geweren, zoo vlug zij maar konden.

De Kadi en de drie Europeanen hadden post gevat achter een luifelwagen en schoten nu tusschen de wielen door.

Bij ieder schot tuimelde een Toeareg uit het zadel.

Maar dit prikkelde des te meer de woede van de anderen.

Reeds kon men duidelijk de van haat fonkelende oogen boven de zwarte doeken zien schitteren.

Onder het rijden, met verwonderlijke vaardigheid, schoten zij hun geweren en ruiterpistolen op de barricades af.

Nu en dan viel een Arabier met wijd uitgestrekte armen en een klagenden kreet ruggelings ter aarde.

Reeds was Henderson licht gewond door een schampschot aan den arm.

De brave kerel dacht er echter geen oogenblik aan den strijd te staken.

Hij zou zich liever in stukken hebben laten hakken dan zijn meester op dit oogenblik in den steek te laten.

De Toearegs waren nog slechts weinig meters van de barricades verwijderd.

Sommigen sprongen reeds van hun paarden en klauterden als katten tegen de omvergeworpen wagens op, of zij trachten door de wielen heen te sluipen.

Enkelen waren er in geslaagd in eenige palmboomen te klimmen en schoten vandaar op de verdedigers van het dorp.

Op deze plek ontstond een bloedig handgemeen.

Men kon zich nu niet meer van het geweer of het vuurwapen bedienen.

Henderson had zijn buks bij den loop gegrepen en iedere slag van den reus verbrijzelde de hersens van een zijner tegenstanders.

Raffles en Charles bedienden zich van hunne revolvers en legden met ieder schot een der woestijnroovers neder.

Reeds begonnen deze te wijken!

Maar plotseling lieten zich aan den anderen kant van het dorp woeste kreten hooren.

Blijkbaar waren de Toearegs er in geslaagd aan dien kant het dorp binnen te dringen.

De toestand liet zich nu dreigend aanzien.

Maar Raffles verloor zijn koelbloedigheid geen oogenblik.

— Charles begeet je met de beide Arabieren en nog twintig man naar de bedreigde plaats. Wij kunnen het hier wel uithouden — de roovers beginnen reeds te wijken.

Aanstonds verzamelde Charles een paar dozijnen Arabiered om zich heen, greep een kist

patronen en snelde dwars door het dorp naar de bedreigde plek.

Hij kwam geen oogenblik te vroeg, want reeds was een vijftigtal Toearegs er in geslaagd door de borstwering heen te breken, waarvan zij sommige wagens met fakkels in brand hadden gestoken.

Vol woede en strijdlust wierp de kleine troep Arabieren zich op de binnengedrongen woestijnroovers.

Er ontspoon zich een hevige strijd.

Het gegil der beangste vrouwen in het Raadhuis vermengde zich met het doodsgerochel der stervenden, de snerpemde kreten der gewonden, het gehinnik der ruiteloos ronddravende paarden en het knetteren van het brandende houtwerk.

Maar hoe moedig zij zich ook weerden, hoeveel vijanden zij ook deden sneven, de Arabieren zagen wel in dat zij het onderspit zouden moeten delven.

Maar eensklaps weerklonk er aan de voorzijde van het dorp een huid gejuich.

Het geweervuur werd hier aanstonds veel sterker.

De Kadi, die zelf reeds licht gewond was, maar als een leeuw streed, zond een boodschapper uit om te vernemen wat deze kreten beteekenden.

Tien minuten later keerde de man terug.

Hij riep reeds in de verte :

— Er is hulp gekomen uit Taghadjit, heer ! De Toearegs slaan op de vlucht !

Inderdaad honderd vijftig welbewapende ruiters hadden zich verwoed op de flank van de Toearegs geworpen.

Het duurde niet lang of deze begonnen in verwarring te wijken.

Zij vingden hun paarden weder op, zwaaiden zich in den zadel en keerden spoorlags terug.

Binnen een kwartier was er heinde en ver geen der roovers meer te zien.

Zij hadden ongeveer twee honderd dooden en nog meer gewonden op het terrein van den strijd achtergelaten.

Intusschen was de dag aangebroken.

Nadat alle Arabieren zich met het hoofd voorover op den grond hadden geworpen, om Allah voor hun redding te danken, maakte men een aanvang met het verzamelen der gewonden.

Ook de drie Engelschen namen hieraan deel.

Maar plotseling slaakte Charles die naast een der Toearegs geknield was, een luide kreet van verbazing.

— Een blanke ! riep hij uit.

Raffles kwam snel toelopen en wikkelde den zwarten band los die het gelaat van den gewonde voor de helft bedekte.

Charles had goed gezien — deze man was een

blanke !

De beide vrienden wisselden een onderzoekenden blik.

Juist op dit oogenblik sloeg de gewonde de ooge op.

Hij steunde zich op een zijner ellebogen, keek Raffles en Charles beurtelings met een verwarden blik aan en vroeg toen in het Engelsch :

— Wie zijt gij ?

— Wij zijn vrienden ! antwoordde Raffles eenvoudig. Zeg ons uw naam — spoedig !

— Ik heet Baldwin Crossley !

Weer wisselden Raffles en Charles een veelbeteekenenden blik.

De eerste boog zich over den gewonde heen.

De jonge man bleek slechts eenige kneuzingen te hebben opgelopen die binnen enkele dagen genezen zouden zijn.

Hij werd naar het huis van den Kadi gedragen en op een rustbed neergelegd, waar hij spoedig in een verkwikkenden slaap viel, nadat Charles hem verbonden had.

Toen hij later eenige uren weder ontwaakte, zag hij de beide Engelschen voor zijn sponde zitten.

— Gevoelt gij u sterk genoeg om te kunnen spreken, mijnheer Crossley ! vroeg Raffles vriendelijk.

— O ja, Maar zeg mij toch wie gij zijt ?

— Ik ben een landgenoot van u, laat u dat voldoende zijn ! Mijn naam verneemt gij misschien later wel eens ! En vertel ons nu uw geschiedenis !

— O, dat zal ik in weinig woorden doen, antwoordde de jonge ontdekkingsreiziger op bitteren toon ! Gij weet misschien dat ik hierheen ben gekomen met een man die zich mijn vriend noemde, Jozef Robin ! Hier in deze zelfde streek vond ik kostbare delfstoffen en deed nog andere voor de wetenschap zeer belangrijke ontdekkingen. Toen moet de duivel van den naijver in Robin zijn wakker geworden ! Hij overviel mij des nachts en liet mij voor dood achter. Maar Toearegs kwamen, vonden mij, genazen mij en namen mij mede om hun tot slaaf te dienen. Er bestond geen mogelijkheid om hun te ontsnappen totdat ik vernam dat zij dezen nacht een aanval op een Arabisch dorp zouden doen. Ongemerkt wist ik mij bij hen te voegen, in de hoop dat ik aanstonds zou kunnen overloopen en mij bij de Arabieren zou kunnen voegen. Maar reeds spoedig werd ik gewond en viel bewusteloos neder. Dat is mijn geschiedenis, mijnheer !

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

Hij legde nu zijn hand op het hoofd van den jongen ontdekkingsreiziger en zeide op zachten toon :

— Gij hebt zwaar geleden, maar alles zal zich ten goede keeren! Zoodra gij u bewegen kunt, zullen wij naar Londen vertrekken. Onderweg zal ik u vertellen wat er geschied is tijdens uwe afwezigheid! Maar gij moet mij een ding beloven, als gij meent dat gij ons eenige dankbaarheid verschuldigd zijt — gij moogt volstrekt niet vragen wie wij zijn, noch met welk doel wij hier kwamen!

— Dat belooft ik u — al kost het mij moeite!

Omstreeks vijf weken later zat Helen Crossley in haar boudoir, verdiept in de lezing van een tijdschrift.

Naast haar speelden hare beide kinderen.

Van tijd tot tijd zag de jonge vrouw van haar lectuur op en wierp een weemoedigen blik op de spelende kleintjes.

Dan welde een diepe zucht uit haar borst op en haar zakdoek ging naar haar oogen.

— Het zal onvermijdelijk zijn, mompelde zij in zich zelf. De kinderen mogen niet langer zonder een sterke hand blijven, die hen leidt en hen tot menschen maakt — en toch — ik gevoel dat ik hem niet liefheb! Neen, ik heb hem niet lief! Hoe langer ik hem zie, hoe meer ik word aangegrepen door een zonderlingen afkeer waarvan ik mij den aard en den oorsprong niet kan begrijpen!

Er werd zachtjes op de deur geklopt.

Een dienstmeisje trad binnen.

— Daar is mijnheer Robin, mevrouw! kondigde zij aan.

— Verzoek mijnheer, binnen te komen, zeide Ellen zuchtend.

Even later trad Robin het vertrek binnen.

Hij kuste de jonge vrouw de hand en wierp toen een veelzeggenden blik op de kinderen, die ternauwernood notitie van hem hadden genomen.

— Neem de kinderen mede, Susanne, zeide zij tot het dienstmeisje.

Een oogenblik later waren zij alleen.

Robin trad op de jonge vrouw toe en greep haar hand.

Zijn zwarte oogen schitterden vol hartstocht.

— Ellen, ik wil niet langer in onzekerheid blijven! begon hij. Maanden lang heb je mij vruchteloos laten smeeken. Ik wil nu antwoord! Je weet, waarom ik hier kom — zeg mij, dat ik je niet onverschillig ben — zeg mij, dat je mijn

vrouw wilt worden!

— Maar ik kan hem niet vergeten! zeide Ellen op klagenden toon. Ik had hem zoo innig lief! Laat mij nog eenigen tijd — ik smeeke u er om!

Robin maakte een moeilijk bedwongen gebaar van ongeduld.

Toen riep hij uit:

— Er is immers bijna een jaar verstreken, sedert Crossley van je vertrok! Waarop wacht gij nog? De dooden keeren niet terug....

— Misschien toch wel, ellendeling! liet zich eensklaps een krachtige stem hooren.

De deur was opengevlogen, en op den drempel stond Baldwin Crossley, terwijl achter hem drie agenten zichtbaar waren, aangevoerd door een inspecteur van politie.

Ellen stiet een jubelenden kreet uit, strekte de handen naar haren doodgewaanden echtgenoot uit en wankelde naar hem toe.

Zij zou gevallen zijn, als Crossley haar niet had opgevangen en innig tegen zijn borst had gedrukt.

Robin keek hem aan, als zag hij een spookverschijning.

Hij werd bleeker dan de dood en bracht de hand naar zijn keel.

Een rochelende kreet ontwong zich aan zijn lippen.

Zijn met bloed belooopen oogen hadden een waanzinnige uitdrukking gekregen.

De inspecteur trad op hem toe en legde hem de hand op den schouder.

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer! zeide hij op ernstigen toon. Gij zijt mijn gevangene. Ik moet u arresteren op beschuldiging van poging tot moord onder verzwarende omstandigheden....

Wankelend verliet Robin tusschen de agenten het vertrek, na nog een blik vol haat en angst op zijn vroegeren reismakker te hebben geworpen, en terwijl hij tusschen de tanden siste.

— De dooden staan dus op uit hun graf! Wees vervloekt, gij allen!

Maar binnen vielen twee overgelukkige menschen in elkanders armen.

Raffles, de Groote Onbekende, had wederom zijn machtige hand ter hulpe geleend, opnieuw menschen gelukkig gemaakt, zonder dat een hunner wist, wie deze door de Voorzienigheid gezondene was....

De volgende aflevering bevat:

De wraak van een veroordeelde.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885